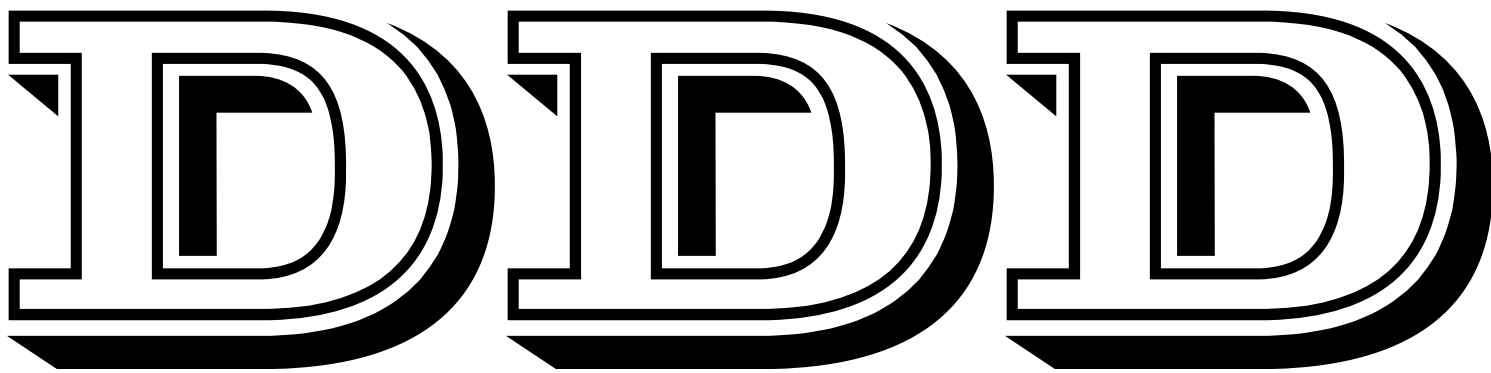

NEVIENAM MĒS LATVIJU NEDODAM

2017. gada
28. aprīlis–11. maijs

Nr. 8(382)

cena: EUR 0.75

DEOKUPĀCIJA DEKOLONIZĀCIJA DEBOĻŠEVIZĀCIJA

www.fronte.lv

Latvijas Nacionālās frontes LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSPZIŅAI – iznāk kopš 2002. gada 2. maija

VAI LATVIETĪBA IR ĀMULIS UZ LATGALĪBAS STUMBRA?

Saruna ar Jāni Gardu – “DDD” lasītāju no Latgales

RĒZEKNĒ – KĀ KRIEVIJĀ

DDD: Kā ir dzīvot Latgalē?

Jānis Garda: Mājās ir labi, bet Rēzeknē jūtos kā Krievijā. Rēzekne ir ļoti krieviska pilsēta.

DDD: Vai latgaļi saprot, ka ir jāatbrīvojas no okupantiem?

J.G.: Vismaz es to saprotu. Bet vairums – diez vai.

DDD: Iepriekšējā numurā bija publicēts I.Valerjana raksts “...latvietības āmulis uz latgalības stumbra”, kurā teikts, ka latvieši – nelatgaļi – apspiežot latgaļus. Vai jūs to jūtat?

J.G.: Nesaprotu gan, kur viņš to ir ņēmis, ka pārējie latvieši apspiež latgaļus. Man nav šādas sajūtas. Kas liedz latgaliski runāt? To taču var darīt! Bet Latgalē, piemēram, Rēzeknē okupanti jau nesaprot ne latgaļu, ne latviešu valodu. Lūk, problēma. Viņi šeit jūtas kā mājās – Krievijā.

DDD: Kāpēc latgalieši tam piekrist un neprotestēt?

J.G.: Samierinās, jo tā ir vieglāk. Kur nu katru reizi bakstīsi:

“Tev jārunā latviski!”

DDD: Kaut vai katru minūti!

J.G.: Jā, varbūt pie apkalpošanas veikalā tā vajadzētu. Bet līdzīga situācija jau ir visā Lat-

krieviošanās, bet latviskums nav drauds. Ja notiktu deokupācija, dekolonizācija – okupantu izraidīšana, tad varbūt varētu cerēt uz Latgales attīstību. Atceros, reiz septiņdesmitajos gados Ludzas benzīntankā kāds vecītis, ar kuru runāju latviski, teica: “Jā, es Latvijas laikā dienēju Latvijas armijā!” Viņš bija krievs, bet lepns, ka ar viņu runāju latviski, jo tolaik itin viss notika krievu valodā. Un tagad šī Latgales pārkrievošana turpinās. Uzskatu, ka Vaira Vīķe-Freiberga ir pelnījusi augstāko soda mēru, jo tieši viņa taču mikstināja Valsts valodas likumu.

ĀMULIS – TIE IR OKUPANTI LATVIJĀ

DDD: Vai latviešus, kuri nav latgalieši, var saukt par šovinistiem, kā to dara Valerjans savā rakstā?

Jānis Garda: Man jāsmejas – kādi šovinisti? Itin nemaz, toties okupanti gan ir šovinisti! No pirksta jau var izzīst nezin ko un uzrakstīt. Varbūt tas ir pasūtījuma raksts. Latviešus pasludina par šovinistiem, lai novērstu uzmanību no okupantiem.

DDD: Viņš raksta, ka ne krievu, ne vācu okupācijas varas latgaļu valodu neaizliedza.

**KAS LIEDZ LATGALISKI RUNĀT?
TO TAČU VAR DARĪT! BET LATGALĒ,
PIEMĒRAM, RĒZEKNĒ OKUPANTI
JAU NESAPROT NE LATGAĻU, NE
LATVIEŠU VALODU. LŪK, PROBLĒMA.**

vijā – vietās, kur latviešu ir maz. Vakar biju kādā Rīgas slimnīcā, palātā visi runāja krieviski, tāpēc nodomāju, ka tur nav latviešu. Vēlāk izrādījās, ka ir tikai viens krievs, bet visi pārējie – latvieši. Un šī krieva dēļ latvieši runāja krieviski! Vēlāk viens latviešu vecītis zvana, lai viņam atbrauc pakal, un atkal runā krieviski... Tā daudzi latvieši ir pieraduši, jo tā ir vieglāk, un viņi nemainīsies – drīzāk pārkrievosies.

Lūk, un latgaļiem draud pār-

J.G.: Kā tad neaizliedza! Cik atceros, nedrīkstēja latgaliski runāt.

DDD: Padomju laikā?

J.G.: Pat cara laikā jau.

DDD: Tomēr minētais autors raksta, ka latviešu deputātiem ir noziedzīga nostāja pret latgaļiem un citām mazākumtautām...

J.G.: Es gan neuzskatu, ka ir tāda latgaļu, ventīņu u.tml. tauta. Latviešu tauta ir viena tauta ar dažādām valodas izloksnēm.

Turpinājums 2. lpp.

Laikraksta “DDD” veidotāji.

No kreisās: **Maija Redele, Steidzīte Freiberga, Līga Muzikante, Aivars Garda un Liene Apine**

*Arīzei “DDD”
15 gadu jubilejā.*

Jau gadus 15 mums esi blakus.
Gan celties aicini, gan nomet valģus,
Un, augstu pacēlusi brīves liesmu,
Tu tautai iemācīji varoņdziesmu.

Lai plosās nelabvēļi naida baismā –
Tavs ceļš ir cildens Patiesības gaismā.
Jo nebūtu šo gadu – neiespētu,
Ar meliem, glēvulību nevarētu.

Nu saka latvietis – bez Tevis nevar,
Tev līdzās tumsonība sirdi neskar.
Paldies Visaugstākajam, ka Tu esi!
Paldies, ka tautai Jaunu rītu nesi.

Lai cieņa lasītājam! Dod viņš elpu,
Tā radot vienu sadarbības telpu.
Tik vien uz priekšu, nezaudējot spēkus –
Mums mērķis cildens – nost no ceļa rēgus!

Un paldies Gardas kungam! Viņa miņā
Ir visa “DDD”, tās dzīvesspars.
Tā pašai dziedzībā, tā sirdsapziņā,
Tā Garaspēkā liesmo Dailes gars.

Ventspilnieki

VAI LATVIETĪBA IR ĀMULIS UZ LATGALĪBAS STUMBRA?

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: Kas tad latgaļi ir?

J.G.: Latgaļi ir senlatvieši. Laikam tā – nezinu. Jau septiņdesmitajos gados teica, ka latgaļi ir latvieši ar kvalitātes zīmi.

DDD: Valerjāns uzskata, ka latvieši, t. i. mēs, kas nav latgaļi, ir kā tāds augonis...

J.G.: ...āmulis uz latgalības stumbra. Tā ir provokācija. Patiesībā padomju okupanti ir parazīti uz visas Latvijas, ne tikai uz Latgales stumbra, un viņi nav nekāda mazākumtauta.

**PATIESĪBĀ PADOMJU OKUPANTI
IR PARAZĪTI UZ VISAS LATVIJAS,
NE TIKAI UZ LATGALES
STUMBRA, UN VIŅI NAV NEKĀDA
MAZĀKUMTAUTA.**

DDD: Vai esam pārlatviskojuši līvus?

J.G.: Nezinu gan, savulaik latviešiem un līviem bija līdzīgas iespējas saglabāties un attīstīties. Tomēr līvi nav pilnībā izzuduši.

Bet, atgriežoties pie iepriekš runātā, tieši okupanti, nevis latvieši izturas šovinistiski. Taču Latgalē tu nepateiksi, vai viņš ir okupants vai pārkrievojies senais Latvijas iedzīvotājs. Daudzi vecicībnieki no Krievijas atbēga uz šejieni un neasimilējās – līdz pat šai dienai visi runā krieviski. Arī tie paši garīdznieki. Viņi dzīvo tādā vidē, kur viņiem nav nemaz vajadzības runāt latviski.

DDD: Un poļi?

J.G.: Ja tu uzrunāsi viņu, viņš atbildēs latviski, kaut pārsvarā runā krieviski.

DDD: Kāda valoda ir valdošā Latgalē?

J.G.: Krievu. Katrā ziņā pilsētās – noteikti.

DDD: Vai latgaļi grib atbrīvoties no okupantiem?

J.G.: Es, teiksim, gribu, bet citi – nezinu. Tāpēc vienīgā avīze, kuru es lasu, ir “DDD” – bez tās nevaru dzīvot un gaidu katru numuru. Sieva nesen pasūtīja vēl Ludzas avīzi, lai gan tur būtībā nav ko lasīt... bet mūsu avīzē man patīk visi raksti.

DDD: Kā jūs domājat, kāpēc tie daudzie cilvēki, kuri mūsu avīzē sniedz intervijas, bieži negrib atbrīvoties no okupantiem?

J.G.: Es domāju, ka viņiem ir labi, kā ir. Man, piemēram, traucē okupantu klātbūtne – es viņus visur sajūtu. Nupat braucu autobussā – šoferis klausās radio krieviski, visapkārt krieviska vide. Un tā mēs dzīvojam Latvijā...

Intervēja Līga Muzikante

“KRAMPLAUZIS” STREIPS

A.Biezā

Avīzē “DDD” Nr.4 izlasīju rakstu “Kuriozs ar Streipu”. Paldies Jānim Rožkalnam – tas bija labs pamudinājums arī man izteikties par iedomības pūsi.

Streipa pārgudros aizrādījumus un pamācības atceros jau no tiem laikiem, kad viņš vadīja raidījumu “Brīvais mikrofons”. Bet tagad, kad pie horizonta parādījās Tramps, Streips ir ticis pie sava gardākā ēdiena. Un to viņš košļā ar tādu apetīti, ka aizmirst, ka ir “labi audzināts, izglītots un inteligēnts”, kā viņš pats par sevi šād un tad mēdz atgādināt. Var jau būt, ka viņš ir labi izglītots, bet no labas audzināšanas, nemaz jau nerunājot par inteligenci, nav ne smakas. Kurš inteligēnts cilvēks atļausies otru cilvēku pārmēdīt un apsaukāt?

Streipa kungs, beidziet blamēties! Tramps ir un būs Amerikas prezidents, bet Jūsu ārdīšanās par viņu ir tikai suņa riešana uz mēnesi. Brauciet labāk atpakaļ uz savu Čikāgu – tur varēsiet salikt galvas kopā ar Trampu un pārliecināties, kurš no jums ir vairāk līdzīgs orangutanam...

Mums šeit pietiek pašiem savu streipu.

“DDD” 15 gadu jubilejā.

Liekas, tas bija nesen. 2002. gada 2. maijā iznāca Latvijas Nacionālās frontes laikraksta “DDD” pirmais numurs. 15 gadi – tas ir daudz vai maz? Katrs, kurš kaut reizi ir saskāries ar avīzes izdošanu, pateiks, ka – daudz. Nav viegli izdot laikrakstu – gan tos, kas tiek laisti klajā Latvijas mērogā un skaitās “lielās avīzes”, gan pilsētu un novadu avīzes. Mūsu “DDD” ir vienīgā Latvijas mēroga sabiedriskas organizācijas jeb biedrības avīze. **Vienīgā neatkarīgā avīze Latvijā.** Kurš spējis pamatoti iebilst, lai pamēģina!

Mūsu avīze “DDD” ir neatkarīga ne vien no valsts varas – tāpat no latviešu tautas nodevējiem un viņu aprūpētajiem okupantiem-kolonistiem, un politiskajām partijām –, bet arī no biznesa vides jeb naudas un reklāmas devējiem. Tas ir ļoti svarīgi, lai avīzē varētu paust patiesību. Reklāmdevēji nekad nedod naudu no valsts varas īstenotās politikas

neatkarīgiem masu medijiem. Tātad visi plašsaziņas līdzekļi, izņemot “DDD”, ir atkarīgi. Un to mēs redzam televīzijā, dzirdam radio, lasām avīzēs: ciņas par **taisnīgumu** vai nu nav vispār, vai tā ir tik vāja, ka nav pamānāma.

Mūsu un lasītāju avīze “DDD” pastāv, pateicoties tās redakcijas un grāmatu apgāda “Vieda” darbinieku pašaieliedzībai, kā arī lasītāju uzticībai un pašaieliedzīgajiem ziedojumiem. Šī ir tā īpašā reize, kad varu pateikties apgādam “Vieda” par lielo ieguldījumu avīzes tapšanā. Lai arī cik pašaieliedzīgi būtu lasītāju ziedojumi, ar tiem nepietiktu. Lielāko smagumu nes apgāda “Vieda” darbinieki. Ja “DDD” darbinieki vēlētos tādas algas, kādas ir citos laikrakstos, tad “DDD” nespētu pastāvēt.

Sirsniņš paldies mūsu lasītājiem par uzticību gan laikrakstam “DDD”, gan pašiem sev. Jā, šajā nodevēju un vienaldzīgo

laikā ir ļoti grūti palikt uzticīgam sev, saviem ideāliem. It īpaši, ja visapkārt tie nemitīgi tiek nodoti. Vienmēr ir bijis grūti izturēt līdz galam. Taču tieši uz to aicina avīze “DDD”. Ļoti skaisti par mūsu lasītājiem ir teikts ventspilnieku atsūtītajā apsveikuma dzejolī:

Lai cieņa lasītājam!

Dod viņš elpu,

Tā radot vienu sadarbības telpu.

Tik vien uz priekšu,

nezaudējot spēkus –

Mums mērķis cildens –

nost no ceļa rēgus!

Lasītāji jau zina, taču šajā svētku reizē ir jānosauca vārdā tos darbiniekus, bez kuriem avīze nespētu pastāvēt. Vissirsnīgākais paldies Līgai Muzikantei, Lienei Apinei, Steidzītei Freibergai un galvenajai grāmatvedei Maijai Redelei.

Aivars Garda

Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētājs

IZDZĪVOŠANAS INSTRUKCIJA

Dr. Valdis Šteins

Triju zvaigžņu ordeņa komandieris

Es neesmu Regis, bet tikai Ceļvedis. Nevienu negribu baidīt un musināt – gribu tikai vērst jūsu uzmanību. Esiet Praktiskie latvieši. Esiet Modri, jo ienaidnieks nesnauž, neatlieciet uz rītdienu to, ko var izdarīt šodien. Mazliet padomājiet, BET, ja nu... kaut kas notiek! Vai es esmu gatavs, vai ģimene ir sagatavota jebkurai – mazai vai lielai – katastrofai?

Padomju laikos pēc civilās aizsardzības un militāristu prasības tika radīti t.s. “dārziņu ciemati” pilsētu iedzīvotājiem, kuros viņi drikstēja paši uzcelt sev suņu būdai līdzīgu namiņu. Sākotnēji atļautais izmērs bija līdz 10 m², citviet vēl mazāks, bet ar laiku tos nedaudz palielināja. Tas viss tika pasniegts kā vienmēr – tautas labad, bet īstenībā bija militāristu prasība, lai cilvēkiem briesmu gadījumā būtu kur evakuēties. Viltīgā ideja bija: pirmkārt, paši sev uzcelt, nebūs valstij jāmaksā par celtniecību un būvmateriāliem; otrkārt, paši sevi apgādās ar daudziem dārzeniem un augļiem, jo veikalu plaukti jau bija krietni patukši. Sākotnēji prasība bija 60 km no Rīgas (galvaspilsētas iedzīvotājiem), tad šo noteikumu atcēla un pamazām sāka būvēt “dārzkopības ciematus” visur, kur bija nelauksaimnieciska zeme.

Militāristu prasībai bija sava pozitīvā nozīme, jo daudzas ģimenes paplašināja savu mājokli

ar nelielu lauksētu, daudzus cilvēkus atgriez pie zemes smaržas, pie vitalitātes cikla, viņi izveidoja sev atpūtas vietu no pilsētas burzmas un patiešām izaudzēja sev ēdamo, un pieliekamajos parādījās pat konservēti dārzeni, ievārījumi, kompoti un citi gardumi. Šī bija pašnodrošināšanās pilsētu iedzīvotājiem, jo lauciniekiem tā bija ierasta un pati par sevi saprotama lieta, lai gan arī tur valdīja noteikumi – drikstēja būt 1,5 govis, tikai piemājas dārziņš, vēl kaut kur kāda plavīņa sienam brūnai vai “Staļina gotiņai”. Klausījies, kā Ukrainas kolonizatori un okupanti klāji apsprieda ukraiņu gara salaušanas “problēmu” – kopumā viņi secināja, ka ukraiņi, “velni tādi”, izdzīvošot, nekas nelīdzēs: ne dabiskās gāzes plūsmas atslēgšana, ne okupācija, ne briesmīgie likumi, jo viņiem ir pašapgāde no piemājas dārziem un mazdārziņiem. Es iedomājos: bet vai mēs izdzīvotus kaut vai tikai bez gāzes padeves, kas notiktu Latvijā?

Jā, pagaidām tramvaji ripo pa sliedēm, automašīnām ir degviela, *snikeri* un *rafaello* ir veikala, kaut kādi “štrunta” sērkokčiņi (pat tos mums aizliedza ražot!) ir nopērkami... BET NEAIZMIRSTIET, KA MĒS NEESAM PAŠNODROŠINĀTI! Un jebkuras krīzes, apokalipses, katastrofas gadījumā mums būs “jāiet Mežā”. Vai varēsiet izdzīvot? Kas notiks, ja pār Latviju sāks valdīt semitu dievs Molohs?

Šo Instruktiju es nerakstu Latvijas kara kurinātāju izraisītās psihozes ietekmē, bet – izvērtējot situāciju Pasaulē.

10 “BAUŠĻI”

Nemot vērā šodienas, tas ir, 2017. gada, situāciju Pasaulē un Latvijā, es iesaku:

1. **Apzinieties savu Lielģimēni un Dzimtu**, tās kopību – tikai dzimtas ietvaros, cits citu balstīdami, jūs varēsiet izdzīvot.

2. **Tīciet ārā no pilsētas!** Ja esat pazaudējuši – atrodiat savas dzimtas zemi, savu Dzimteni.

Kāpēc tieši to zemi? Jo tā jūs pasargās, tā ir jūsu zeme. Ja ne pavisam un ne par ko nevarat atrast savu Dzimteni, tad apzinieties savu piederību pie savas sentautas – latiem, kuršiem, sēļiem, zemjiem, obriem, prūšiem, jatvingiem – un iegādājieties savai ģimenei Lauksētu attiecīgi Latgalē, Kurzemē, Sēlijā, Ziemeļsēlijā jeb Lātavā (Daugavas labajā krastā dzīvojošiem ziemeļu sēļiem), Malēnijā (obru pēctečiem), Piebalgā (prūšu pēctečiem) un Rietumkurzemē (Duvzares, Piemares, Bandavas novados dzīvojošiem, līdzās ar kuršiem, jatvingu pēctečiem). Dievs, Daba un Zeme jūs tur sargās. Uzbūvējiet māju, mājiņu, vienalga ko, bet lai jums būtu patvērums. Padomājiet, kas notiks, ja rīt nebūs gāzes, elektrības, centralizētās ūdens padeves. Vai jums mājās ir autonoma malakas apkure? Ja nav, tad vismaz iebūvējiet kamīnu. **Katram sava Lauksēta – tas būs patriotiski un lietderīgi. Pilsētā izdzīvot nav iespējams!**

3. **Iestādiet savu augļu dārzu un sakņu dārzu**, lai jūs varētu izdzīvot, ja *snikerus* vairs nepievedīs. Viss liecina, ka tiek gatavots Bads – “Golodomors”, tāpēc, ja nav savas zemes, tad vismaz iznomājiet, bet šogad izveidojiet savu sakņu dārzu un iestādiet augļu kokus un ogulājus. No bruģakmens zupa nesanāks! Kamēr nav lauksēta ar māju, lai ir vismaz dārzs.

4. **Nodrošinieties ar pārtiku un pirmās nepieciešamības lietām**, esiet maksimāli pašnodrošināti. Cik ilgi jūs varat iztikt bez veikala gadījumā, ja KĀDS nelaidīs jūs uz veikalu, vai arī veikala plaukti būs tukši? Turiet (regulāri nomainot) mājās pirmās nepieciešamības pārtiku, iepērciet sadzīvē nepieciešamās lietas (slavenos sērkokčiņus, ziepes, utt.) iegādājieties ikdienas apģērbu aukstam laikam. Padomājiet, kā jūs izdzīvosiet, ja rīt lielveikali būs slēgti. Nedod, Dievs, ka tas notiks, bet, ja notiek!?

Turpinājums 4. lpp.

EIRO = VĀCIJAS MARKA

Saruna ar Saeimas Budžeta un finanšu (nodokļu) komisijas deputātu Aleksandru Kiršteinu

DDD: Diskusijās par Eiropas Savienības politiku, jūs esat norādījis, ka pēc jauno dalībvalstu uzņemšanas ES vajadzēja rīkoties līdzīgi kā Vācijai pēc apvienošanās, t.i., mērķtiecīgi izlīdzināt dzīves līmeni. Kāpēc – ko tas būtu mainījis?

Aleksandrs Kiršteins: Nedrīkstēja atļaut brīvu darbaspēka plūsmu, pirms tam jaunajās ES dalībvalstīs nepaceļot minimālās algas atbilstoši pirktspējai vismaz līdz 75 procentiem no vidējās Eiropas Savienībā. Šobrīd minimālā alga Latvijā ir 380 eiro, bet tai vajadzētu būt nedaudz virs 800 eiro, kas pēc pirktspējas līdzinātos divreiz lielākai summai bagātajās Eiropas Savienības valstīs, jo Latvijā eiro ir vērtīgāks nekā Minhenē vai Parīzē. Minimālās algas izlīdzināšana pēc pirktspējas novērstu darbaspēka aizplūšanu, ko sāpīgi piedzīvoja Latvija.

Algu izlīdzināšanu īstenoja Vācija, kad Rietumvācija apvienojās ar Austrumvāciju. Līmeni izlīdzināja nepilnos trijos gados, lai cilvēki no Austrumvācijas nepārceltos uz dzīvi Rietumvācijā. Pēc Latvijas pievienošanās Eiropas Savienībai algu izlīdzināšana nenotika, tāpēc cilvēki masveidā aizbrauca.

DDD: Vai tad tieši to – dzīves līmeņa izlīdzināšanos ar Rietumeiropas valstīm – nesolīja Latvijai pirms iestāšanās Eiropas Savienībā?

A.K.: Ne gluži, precīzāk – ne tādā veidā, kā to izdārīja Vācija pēc apvienošanās. Pirms krīzes ekonomiskā attīstība notika samērā strauji, un darbaspēks nebrauca prom. Visu mainīja krīze, kuras laikā cilvēki masveidā aizbrauca, jo bija ņēmuši kredītus, lai uzlabotu savu dzīves līmeni. Viņi cerēja, ka, izmantojot Eiropas fondus, dzīves līmenis izlīdzināsies straujāk, nekā tas patiesībā krīzes dēļ notika.

Ja tiktu pieņemts lēmums izlīdzināt minimālās algas pēc pirktspējas, tas prasītu apmēram 85 miljardus eiro gadā, kas varētu šķist liela summa. Taču ir zināms, ka Eiropas Centrālā banka tik daudz piedrukā vienā mēnesī. Tas parāda, ka bija (un joprojām ir) iespēja krīzes jautājumus risināt daudz humānāk. Protams, neaicinu dot naudu par velti, tomēr Rietumvācija tieši tā izdārīja, lai veicinātu straujāku Austrumvācijas ekonomisko izaugsmi un dzīves līmeņa izlīdzināšanos visā Vācijā. Šādas monetārās politikas rezultātā tika palielināta Austrumvācijas iedzīvotāju pirktspēja, tika radītas jaunas ražotnes – ekonomika attīstījās.

DDD: Krīzes laikā, kad Latvija vēl nebija pievienojusies eiro zonai, rosinājām iet tieši šo ceļu – piedrukāt latus, palielināt algas, lai veicinātu ekonomisko attīstību un neliktu cilvēkiem aizbraukt no Latvijas. Toreiz teica, ka tas radītu inflāciju. Vai tiešām tas tā būtu? Vai tiešām tas novestu Latviju līdz kraham?

A.K.: Tā izdārīja Polija un Islande – tur piedrukāja naudu, bet cenas nemainījās, izņemot ārzemju importa precēm. Islandē kredīti bija britu mārciņās. Tos pārvērta kronās un devalvēja par 40 procentiem. Tas nozīmē, ka islandiešiem kredīti samazi-

IRONISKI SAKOT, VĀCIJAS MARKA TĪKA NOSAUKTA PAR EIRO, PRET KURU ES VALSTIS NOMAINĪJA SAVU NACIONĀLO VALŪTU.

nājās par 40 procentiem, bet britu bankas zaudēja naudu. Latvijā Godmanis un Dombrovskis izvēlējās pretēju ceļu – glābt zviedru bankas un Pareksa divu blēžu parādus nomaksāt ar Latvijas iedzīvotāju naudu, samazinot algas un radot bezdarbu.

DDD: Jūs esat izteicies, ka Lepēnas kļūšana par Francijas prezidenti varētu glābt Eiropas Savienību, jo viņas vadībā Francija visticamāk atteiktos no eiro un atgrieztos pie franka.

A.K.: Viņa, manuprāt, spētu glābt Eiropas Savienības ideju. Pirmkārt, viņa pārtrauktu bezjēdzīgo imigrāciju no trešās pasaules valstīm, kas nav saistītas ar ES valstīm, tādējādi parādot, ka ir iespējams rīkoties citādi. Otrkārt, Francijā ir tā pati problēma, kas citām Eiropas Savienības valstīm, kurām, lai aizsargātu savu iekšējo tirgu un veicinātu nodarbinātību un iekšējo ražošanu, būtu jādevalvē nauda, bet to iespējams izdarīt tikai ar savu naudu – franku. Parādot, ka šī politika darbojas lielā Eiropas Savienības valstī, viņa apstiprinātu uzskatu, ka ES iespējami dažādi attīstības ceļi.

Ja migrācija tiktu apturēta un atgrieztos franks, manuprāt, Francija neizstātos no ES, jo ir viena no dibinātājvalstīm. Eiropas Savienības sākotnējā ideja bija izveidot vienotas muitas un ekonomikas zonu, bet tagad tā ir pārvērtusies par vienotas valūtas, pārspilētu cilvēktiesību, liberālisma un dažādu citu apšaubāmu ideju savienību. Tā ir problēma, kuru Lepēna varētu apturēt.

DDD: Loģiski secinot, kļūst skaidrs, ka Vācija no eiro ir vislielākā ieguvēja. Kāpēc?

A.K.: Eiro darbojas kā Vācijas marka, kas bija visspēcīgākā Eiropas valūta. Jau pirms eiro ieviešanas Vācijai bija lielas privilēģijas, jo tai bija uzkrāti lieli naudas līdzekļi; Vācijā ražo augstas kvalitātes produkciju, ko citas valstis neražo, – tādēļ tā var diktēt cenas. Ja nebūtu eirozonas, tad, loģiski, krīzes apstākļos grieķi vai itāļi nevarētu pirkt mersedesus,

toties itāļi par savām lirām krīzes laikā varētu nopirkt pašu ražotas mašīnas, jo, devalvējot savu valūtu, veicinātu iekšējo preču apriti, mazinot importu. Tagad tādas iespējas nav, jo eirozonai ir centralizēta vadība un Vācija diktē savus noteikumus.

Vācija visiem aizdod savu naudu – ar eiro nosaukumu nomaskēto marku. Statistika rāda, ka Vācijas pārdotā produkcija un parādi, ko citas Eiropas Savienības valstis ir radījušas attiecībā pret Vāciju, ir daudz lielāki nekā tad, ja Vācijā būtu saglabājusies marka. Ārējā tirdzniecības bilance Vācijai nebūtu ar tik lielu pārpalikumu. Vācija noteikti ir vislielākā ieguvēja no eirozonas. Latviju kā mazu valsti tas varbūt tik ļoti neietekmē, bet lielās valstīs – Francijā, Itālijā, Spānijā un Grieķijā – to ļoti izjūt, jo, tā kā nav savas nacionālās valūtas, tām nav iespējas samazināt importu un aizsargāt savu iekšējo tirgu.

Ironiski sakot, Vācijas marka tika nosaukta par eiro, pret kuru ES valstis nomainīja savu nacionālo valūtu.

DDD: Ikreiz, kad kāds apšaubu labumus, kurus Latvija iegūst no dalības Eiropas Savienībā, nākas dzirdēt, ka mēs saņemam daudz finanšu līdzekļu. Bet cik mēs patiesībā atdodam, pērkot importa preces, pakalpojumus?

A.K.: Pagājušajā gadā pirmo reizi eksports pārsniedza importu par 124 miljoniem eiro. Bet, ja laika posmā no 2014. līdz 2020. gadam Latvijai kopumā jāatdod Eiropas Savienībai 4,4 miljardi eiro, tad tikai Vācijai vien par dažādām precēm un pakalpojumiem mēs atdosim 8 miljardus. Viens piemērs ir veselības aizsardzība, kur no Eiropas fondiem piešķirti 270 miljoni, bet ar noteikumu, ka 75 procenti tiek novirzīti infrastruktūrai, t.i., dažādu aparāturu iepirkšanai. Mēs gan zinām, ka tos pārsvarā ražo Vācija – loģiski, nauda atgriežas Vācijā, veicinot tās ekonomisko attīstību.

Intervēja Steidzīte Freiberga

“ŽURKU KARAĻA” TEHNOLOĢIJA

Aleksandrs un Olga Beļavski

Esošā situācija ir radīta, izmantojot tehnoloģiju, kas pazīstama ar nosaukumu “žurku karalis”. Šīs tehnoloģijas uzdevums ir iznīcināt sociālās konstrukcijas galvenos mezglus, neredzamos pamatus un stiprinājumus. Radīt sadrumstalotības atmosfēru, kad katrs ir pats par sevi un tāds jēdziens kā “savējais” nepastāv. Lai to panāktu, ir jāsalauž tikumība. Par salauztas tikumības rādītāju kalpo uzvedība, kad savējais nodod savējo.

Šīs tehnoloģijas būtību spilgti atklāj piemērs ar žurkām. Pirmkārt, šie dzīvnieki ir slaveni ar savu neiedomājamo dzīvīgumu. Šādas vitalitātes pamats slēpjas sociālajā saliedētībā. Žurkas ir ārkārtīgi sociāli dzīvnieki. Tās kopā iet “par lietu”, palīdz cita citai, aizstāv cita citu, ja ir iespēja, paņem sev līdzī ievainotās. Žurkas sajūt sevi kā vienotu organismu un tā arī uzvedas. Tās ātri apmainās ar informāciju, ātri brīdina par briesmām, nodod cita citai aizsardzības prasmes. Šāda uzvedība neslēpj individuālo izdevīgumu. Aizsargmehānismam piemīt tikumiska daba.

Viens no visefektīvākajiem paņēmieniem žurku apkarošanā tiek balstīts uz aizsardzības iznīcināšanas. Tā kā aizsardzības pamats ir tikumība, rezultātā paņēmiena pamatā ir tikumības iznīcināšana. Visām salauzt tikumību nav iespējams. Var salauzt individuāli, un arī tad ne uzreiz. Lauž pakāpeniski. Šim nolūkam tiek radīti apstākļi, kuros racionālā loģika iegūst izšķirošu nozīmi. Galvenais, likt spert pirmo soli – tādu darbību, kas līdz tam ir bijusi pilnīgs tabu.

TIKUMĪBAS SALAUŠANA

Tas tiek īstenots šādi. Ņem lielu un spēcīgu žurku, ilgi mērdē badā, pēc tam pie viņas būrī iemet tikko nogalinātu žurku. Pēc dažiem pārdomu brīžiem tā aprij savu mirušo māsu. Racionālā loģika pasaka priekšā: “Tas vairs nav brālis vai māsa, tā ir barība. Tai jau ir vienalga, bet man ir jādzīvo. Tas nozīmē: ir jāēd.”

Otrreiz netikumības latīņa tiek pacelta augstāk. Būrī iemet pusdzīvu dzīvnieku. Jaunā “barība”, kaut arī tik tikko dzīva, tomēr ir dzīva. Un atkal racionālā loģika pasaka priekšā risinājumu. “Tas tik un tā nomirs, bet man ir jādzīvo.” Un žurka atkal apēd sev līdzīgo, bet tagad jau praktiski dzīvu.

“ŽURKU KARAĻI”, KAS IZGĀJUŠI VISUS LOĢIKAS LOKUS, IR IZLAISTI SABIEDRĪBĀ. VIŅI SAVU TAUTU UZTVER KĀ BARĪBU. BARĪBA TIEM IR IEPATIKUSIES, UN VIŅI JAU PAŠI IZRĀDA INICIATĪVU.

Trešo reizi būrī iemet pavisam dzīvu un veselu “barību”, vāju žurkulēnu. Spēcīgajai žurkai no jauna ieslēdzas racionālās loģikas algoritms. “Barības tik un tā nav,” viņa saka pati sev. “Kāda jēga no tā, ka aiziesim bojā abas? Lai izdzīvo stiprākais.” Un stiprākais izdzīvo.

Pievērsiet uzmanību – lai pieņemtu lēmumu, žurkai bija jāpārtērē aizvien mazāk laika. Turklāt netikumības līmenis cēlās līdz ar katru nākamo aprišanas reizi. Pēc kāda laika žurka vispār vairs nedomāja. Tā izturējās pret saviem biedriem kā pret barību. Līdzko viņai būrī tika iesviesta jauna žurka, tūlīt metās tai virsū un aprija. Kopš brīža, kad žurka pārstāja domāt “aprit vai neaprit”, tās tikumība bija salauzta. Pēc tam viņu izlaida sabiedrībā, no kurienes savulaik tika paņemta. Tā vairs nebija iepriekšējā žurka. Šī bija būtne bez tikumības pazīmēm. Savā rīcībā viņa klausīja vienīgi egoisma loģikai. Bet apkārtējie to nezināja. Tie pieņēma viņu kā savējo un pilnībā uzticējās tai.

Ļoti ātri būtne, kas ārēji līdzinājās žurkai, nonāca pie domas: “Kāpēc barība kaut kur jāmeklē, ja tā ir visapkārt, silta un svaiga.” Racionālā loģika noteica rīcības raksturu. Žurkēdājs izvēlējās upuri, kas neko nenojauš, un aprija to.

Ļoti drīz žurkēdājs secināja, ka visoptimālākais variants ir nevis atklāti uzbrukt un apriēt, bet darīt to slepus no sabiedrības. Nākošreiz šī žurka tā vai cita iemesla dēļ iemānīja savu upuri kādā nomaļākā vietā un aprija tur.

Kad žurku sabiedrībai kļuva skaidrs, ka starp viņām ir ieviesies vilks avju ādā, žurkas pameta šo vietu. Turklāt aizgāja simts gadījumos no simts. Dzīvnieki vārda tiešā nozīmē baidījās saindēties ar transformētās žurkas fluīdiem. Tie baidījās kļūt tādi paši. Instinktīvi jūta: ja viņu apziņa uzsūks jaunās nostādnes, radīsies sabiedrība bez bremzēm, nodevēju sabiedrība, patērētāju sabiedrība. Netikumības atmosfēra iznīcinās sociālās aizsardzības mehānismu, un bojā ies visi.

“ŽURKU KARAĻI” CILVĒKU SABIEDRĪBĀ

Pat žurkas negrib dzīvot pilsoniskā sabiedrībā, kuras pamatā ir pastāvīgs “brāļu karš”, kas sarausta vienoto gabalos. Žurkas ir gudrākas par cilvēkiem. Dabiski bažījoties, ka ar racionālo egoisma loģiku sasīrīs žurku elite, tās aiziet uz citu vietu.

Turpinājums 8. lpp.

IZDZĪVOŠANAS INSTRUKCIJA

Turpinājums no 2. lpp.

5. **Iestāieties mednieku biedrībā**, vasarā un rudenī vāciet sēnes, meža ogas, kaltējiet un turiet visu laiku rezervi.

6. **Neturiet naudu bankā**, turiet to “Zemes bankā” – drošā vietā. Cik vien iespējams, nelietojiet banku elektroniskās naudas kartes, lai nevar kontrolēt, ko jūs ēdat un dzerat, bet labāk vispār iztērēt naudu tam, kas jums vajadzīgs! Netērējiet uzdzīvei, bet sadzīves priekšmetiem. Vēlreiz – nekrājiet naudu, nopērciet visu, kas jums ir nepieciešams, jo rīt tie, ko sauc par naudu, var izrādīties tukši papīriņi un jūsu bankas karti var nobloķēt vienā sekundē. Padomājiet, kas notiks, ja rīt no rīta – kā tas jau notika Kīprā un Grieķijā – bankomāti nestrādās: kā jūs dzīvosiet vai izdzīvosiet?

7. **Maksimāli samainiet naudu pret zeltu, sudrabu un citām vērtslīetām**, nekad nevar zināt, kad sabruks eiro un dolārs. Turpināt tumsonīgi ticēt komisāriem, Eiropas Savienības varenībai un eiro stiprumam? Bet rīt impērija var sabrukt, un eiro kā tukšo “fiat” naudu aizpūtīs caurvējš. Pagaidām jums atļauj to samainīt pret preci, bet atcerieties, ka tā nav Latvijas suverēnā nauda.

8. Nekādā gadījumā neņemiet banku kredītus, it sevišķi laupītājtipa “SMS ātros kredītus”. Maksimāli ātri pacentieties **atbrīvoties no jebkurām kredītsaistībām**, neesiet parādu vergi, jo var atgriezties fiziskā parādu verdzība – tas nozīmē ne vien atņemt mājokli, bet jūs pašus ielikt parādnieku koncentrācijas nometnē vai pārdot uz citu impērijas reģionu.

9. **Atbrīvojieties no jebkādiem Reģistriem un uzskaites kartēm**, tieciet ārā no jebkādam dokumentētām saistībām un visādam identifikācijas kartēm.

10. **Nopērciet visus nepieciešamos medikamentus**, kurus nedod Daba. Neļaujiet sastādīt e-veselības (elektronisko) karti, aizliedziet ievadīt datoros jebkādas ziņas par jūsu veselības stāvokli. Kāpēc? Jūs varat kļūt par cilvēku orgānu “mednieku” un tirgotāju Upuri.

Domāju, ka šajos 10 “baušļos” esmu aptvēris galveno. Varat pasmīkņāt, bet, ja kaut kas notiks (bet tas, ka notiks, ir skaidrāks par skaidru), tā būs jūsu Problēma. Nesakiet, ka neviens jūs nebrīdināja.

Informēts ir jau pa pusei pasargāts! Kas pats sevi sargā, to sargā arī Dievs!

Lai Dievs, Laima un Māra ir ar mums!

IR KURZEME, IR VIDZEME, IR LATGALE MŪSU!

ATSAUKSME PĒC PUBLIKĀCIJAS

Leons Laitāns

Augšzemes (Sēlijas) latvietis Vidzemē

Garajā rakstā, jaucot patiesību ar demagoģiju, autors I.Valerjans (skat.: “DDD” Nr.7(381)) cenšas ietekmēt lasītāja domāšanu, lai beigu daļā deklarētu: “latviešu nacionālšovinisma piemērus”, “Kārlis Skalbe, Marģers Skujenieks un citi latviešu šovīnisti”, “latviešu fašisti ulmanieši dedzināja latgaļu grāmatas un aizliedza latgaļu skolas”, “ne krievu, ne vācu okupācijas varas latgaļu valodu neaizliedza”, “rakstība slāvu burtiem, t.s. graždanka, kas ļāva pierakstīt latgaļu valodu precīzāk nekā latviešu alfabēts un to mācīja skolās”, “latgaļu valodu visos laikos ir aizlieguši tikai un vienīgi latvieši”, “daļa latviešu, kuri ir neirolingvistiski ieprogrammēti (NLP) uz nacionālšovinismu un rusofobiju un pat neaizdomājas par to, kādēļ viņiem piemēram jānoliedz latgaļi, jānīst krievi vai jādara vēl kas cits”.

Katrs no šiem apgalvojumiem neiztur kritiku, zinot vēsturiskās patiesības. Kaut vai to, ka vēl 1915. gada Kurzemes guberņas ģimnāzijā Ilūkstē skolēnam, kurš runāja augšzemnieku dialekta Sēlijas izloksnē, uzkāra kaklā tāfeli ar uzrakstu krievu valodā: “On govoril po latyšski!” – tā bija jāstaigā, kamēr viņš neapsūdzēs nākamo latvieti.

Manuprāt, latviešu valodā kurzemnieku, vidus un augšzemnieku dialekti ar daudzajām izloksnēm vēsturiskajos novados brīnīšķīgi savijas un atbalsojas tautas tērpā bagātajā dažādībā. Mēs visi varam lepoties ar augšzemnieku dialekta Latgales latviešu izloksni, tā kultūras izpausmēm Dziesmusvētkos, sarīkojumos, teātros, laikrakstos, kinofilmās. Līdzvērtīgi mūsu vēsturei tas būtu jāmāca Latgales skolās (brīvvalsts laikā skolās taču bija Novadu mācība).

Latgales kultūras darbiniekiem būtu vēlējums valodu arī kopt, varbūt pat atbrīvot no Vitebskas guberņas laikā iemantotajiem barbarismiem. Augšzemnieku dialekta izloksnē, kurā Jaunsudrabiņš bērībā teica: “Ozeits ar lilim rogam,” – nekad nelieto vārdus “škola” un “gazeta”.

Valsts valoda Latvijā loģiski veidota uz Vidusdialekta pamata un ir latviešus vienojošs valstiskuma pamatelements, kuru devalvēt Latgalē nozīmētu kultivēt rusifikācijas imperiālisma āmuli uz Latvijas valsts latvietības stumbra.

Gan Rainis, gan K.Skalbe ir teikuši: “Ir Kurzeme, ir Vidzeme, ir Latgale mūsu!”; “Vienoti Latvijai!” Atcerēsimies un padomāsim par to!

LATGALISKUMA AIZSTĀVĒŠANA “KRIEVLATGAĻU” IZPILDĪJUMĀ

Mareks Gabrišs

Izlasīju avīzē “DDD” publicēto Valerjana Ivanova (pseudonīms I.Valerjans) rakstu “Ko pačuks-tēja runātāji jeb latvietības āmulis uz latgalības stumbra”. Filmu “Runātāji” esmu redzējis un tāpēc vairākām publikācijas sākumā paustajām Ivanova domām par filmu varu piekrist, bet tās turpinājumā negatīvi aizskāra piecas lietas:

1) bija riebiģi lasīt, ka dzejnieks Kārlis Skalbe tiek nosaukts par latviešu nacionālšovinistu – iesaku Ivanovam izlasīt Skalbes “Mazās piezīmes”, kur atrodami Skalbes apraksti par ceļojumiem pa Latgali, kā arī ņemt vērā faktu, ka Skalbe personīgi atbalstīja latgaliski rakstošos dzejniekus un Rīgā organizēja Latgales dzejnieku sarīkojumus;

2) bija nepatīkami lasīt melus, ka krievu okupanti neesot aizlieguši latgaļu valodu un arī iepriekš, 19. gadsimtā, Krievijas cars neesot aizliedzis latgaļu valodu, bet liedzis tikai drukāšanu latīņu burtiem, turklāt cars kā “glābējs” esot radījis latgaļu valodai piemērotāku un precīzāku rakstību slāvu burtiem;

3) bija nepatīkami lasīt, ka vaina par krievu okupācijas gados veikto latgaļu grāmatu dedzināšanu un latgaļu valodas aizliegšanu skolās tika uzvelta tikai un vienīgi latviešu komunistiem;

4) vispretīgāk bija lasīt oksimoronu (vārdu saistījums, kura būtība ir pretrunā ar vārdu, ko apzīmē), ka “Latgaļu valodu visos laikos ir aizlieguši tikai un vienīgi latvieši” – ja senatnē par latviešiem sauca tikai latgaļus, tad Ivanovs nonāk ar sevi pretrunā un sanāk, ka paši latgaļi aizliedz savu valodu;

5) manipulējošā veidā latgaļi tiek pasludināti par mazākumtautā – patiesībā latgaļi nav ne mazākumtauta, ne mazākumtautība, jo Latvijā dzīvo tikai divas tautas: latvieši un līvi.

Nenoliedzami, ka starp latviešiem ir latgaļu valodas un latgaliskuma nīdēji, bet tie ir dažī izņēmumi un nevis visa latviešu tauta.

Tā kā Ivanovs savā rakstā apskata vidusmēra latvieša psihi organizācijas īpatnības un konstatē, ka liela daļa latviešu ir neirolingvistiski ieprogrammēti uz šovinismu un rusofobiju, tad būs tikai godīgi, ja pretsvaram mazliet papētīšu Ivanova psihi īpatnības – pēc principa “nedari otram to, ko negribi, lai dara tev”. Man skaidri redzams, ka Žurnālistu fakultāti beigušā Ivanova dzīvē ir notikusi “tragēdija” un iestājusies etniskās identitātes krīze – 20. gadsimta deviņdesmito gadu sākumā viņam LU Filo-

loģijas fakultātē neļāva aizstāvēt maģistra darbu par latgaļu valodas tēmu un neļāva iegūt zinātnisko grādu. “Tragēdijas” rezultātā ir pārprogrammējusies no jauktās ģimenes nākušā Ivanova psihe – viņš, galvenokārt neaizstāvētā maģistra darba dēļ, ir pamatīgi apvainojies uz latviešiem un sācis vainot latviešus tajā, ka tie aizliedz latgaļu valodu, kas nenoliedzami veido Viļakas pusē dzimušā un tagad Olainē dzīvojošā Ivanova latgalisko identitāti. Nonāca pat tik tālu, ka vienā brīdī latgalis Ivanovs kļuva par superkrievu un 6. Saeimas vēlēšanās ar pirmo numuru kandidēja no partijās “Latvijas Krievu pilsoņu partija”. Savukārt 2015. gadā – krievs pēc sajūtām, bet latvietis pēc pases – Ivanovs atgriezās pie savas vecās vai jaunās latgaļa identitātes un izdeva 500 lappuses biezu grāmatu “Latgaļu etnocīds: noliegtā civilizācija” – protams, grāmata tika publicēta “latgaļu valodas apspiedēju” jeb latviešu literārajā valodā un saīsinātajā versijā arī krievu valodā.

Starp citu, ja mazliet pieskaramies Ivanovs grāmatai “Latgaļu etnocīds: noliegtā civilizācija”, tad tur viņš norāda: “Saskaņā ar UNESCO “San Hosē deklarāciju” etnocīds nozīmē, ka etniskai grupai tiek liegtas tiesības izmantot, attīstīt un nodot tālāk (kolektīvi vai individuāli) savu kultūru un savu valodu.” Interesanti – kas Ivanovam aizliedza savu grāmatu izdot latgaliski?? Un vēl – grāmata Ivanovs norāda, ka 1918. gada 18. novembris ir latgaļu melnā diena. Ivanov, kam bija jāklūst par latgaļu balto dienu? Dienai, kad Latgale un latgaļi būtu palikuši Vitebskas guberņas vai bolševistiskās Krievijas sastāvā?

Sava raksta noslēgumā Ivanovs (ne)izmirstot pieminēt Amerikas īstenoto bombardēšanu Dienvidslāvijā, Irākā, Afganistānā un Libijā, bet noklusējot Krievijas īstenotos kara noziegumus un noziegumus pret cilvēci Krimā, Ukrainā, Gruzijā, Sirijā un daudzās citās valstīs) atklāj, ka latvietība ir parazītaugs, kas izsūc dzīvības sulas no latgalības koka stumbra, bet pēc latgaļu pašidentificēšanās latvieši uz pārējo Latvijas tautu fona izcibēs kā pērnās kūlas kušķis. Šādi murgojumi izklausās pēc “krievlatgaļu” šovinisma un pilnīgas latviešfobijas, kā arī pēc kārtējā apslēptā mēģinājuma sanaidot latgaliski runājošos Latgales latviešus jeb latgaļus ar pārējo novadu latviešiem, tajā skaitā Vidzemes latgaļu pēctečiem, jo senatnē Vidzemes lielāko daļu apdzīvoja tieši latgaļi.

PAR LATGAĻIEM

Mazliet par apzīmējumu “latgaļi”. Vai latgaļi ir trešā dzīvā baltu tauta vai latvieši? Kad bērībā vecmammai prasīju, kas mēs esam, tad viņa vienmēr atbildēja: “Latviši!” Nekad nedzirdēju, ka mēs būtu latgaļi. Savukārt 1917. gadā, kad Rēzeknē notika Latgales kongress, rezolūcijas 1. punktā tika ierakstīts: “Mēs, Latgolas latvišu pilnvarinīki (..) atzēidami latvišus, kuri dzeivoj Vitebskas guberņā, tai ari kurzemnikus un vidzemnikus par viņu latvišu tautu, nūsprīdem apsavinuot ar Kurzemes un Vidzemes latvišim

vinā politiskā autonomā organis-mā Krīvejis Valstī.” Kā redzams, Latgales inteliģence sevi un savu tautu 1917. gadā sauca par latviešiem.

Protams – Kongresa lēmuma 1. punkta beigu daļa ir idiotiska, bailīga, divkosīga un netālrēdzīga, un šodien tas nekādi nav attaisnojams ar to, ka ap 1917. gadu un vēl 1918. gadā arī citos kultūrvēsturiskajos novados dzīvojošie latvieši prasīja “Brīvu Latviju brīvā Krievijā”. Diemžēl šis ģenētiskais bailīgums daudz latviešos bija vēl 1988. gadā, kad liela daļa latviešu pēc 50 krievu okupācijā nodzīvotajiem gadiem apmierinājās ar prasību: “Par Latvijas autonomiju Krievijas sastāvā!” Atgādināšu, ka jau 1903. gadā žurnālā “Proletāriētis” liepājnieks, viens no dižākajiem latviešiem un vēlāk dzīves laikā liels latgaļu draugs, Miķelis Valters prasīja pilnīgu Latvijas neatkarību no Krievijas ar vārdiem: “Patvaldību nost! Krieviju nost!” Iespējams, šo drosmīgo un gudro vārdu dēļ Miķelim Valteram joprojām nav uzcelts piemineklis. Atgriežoties pie tautības jautājuma, man ļoti patīk vārdi, kurus trimdā latgaliski ir teicis latgaļu grāmatizdevējs Vladislavs Luocs: “Visi latgaļi ir latvieši, bet ne visi latvieši ir latgaļi.”

Arī es kā latgaļu valodā runājošs latvietis mēdzu sevi saukt par latgaļi, bet galvenokārt tāpēc, ka tā ir mana senākā zināmā identitāte – tā kā piedzimu un dzīvoju Varakļānos, kas jau 8 gadus atrodas Vidzemes plānošanas reģionā, teritoriāli esmu it kā vidzemnieks, lai gan līdz 2009. gadam skaitījos latgalietis. Savukārt dzimtas kokā atrastais vecākais sencis ir no Vidzemes latgaļiem, kura 7 dēli pārcēlušies pāri Aiviekstes upei uz Lubāna ezera apkārtnes klāniem un mežiem. Arī es kaut kādā mērā esmu pārvarējis etniskās un teritoriālās identitātes krīzi, bet neesmu tik “slims”, lai visā vainotu latviešus.

Pieminot 1917. gada Latgales kongresa simtgadi, kura loma neatkarīgas un brīvas Latvijas veidošanā, manuprāt, ir krietni pārspīlēta (ar Latvijas neatkarību pretrunā esošā prasība, ka latviešiem jāapvienojas vienā politiskā autonomā organizmā Krievijas valsts sastāvā), un ņemot vērā Ivanova “pozitīvās atsauksmes” par Krievijas impērijas īstenoto drukas aizliegumu latīņu burtiem, atceroties Krievijas armijas vadības “nopelnus”, sūtot latviešu strēlniekus drošā nāvē un neaizmirstot, ka Latgalē dzimtbūšana tika atcelta tikai 1861. gadā, atgādināšu Franča Trasuna teiktos vārdus iepriekš uzskaitīto notikuma iespaidā: “Mani kungi! Mums reiz jāizšķiras: vai iet kopā ar barbariem uz Austrumiem jeb ar kultūru uz Rietumiem!” Bet, ejot ar mūsu kultūru uz Rietumiem, pārfrāzējot Raiņa vārdus, – neklūsim par Rietumu vergiem!

¹Ar Ivanova grāmatas fragmentiem var iepazīties šajā interneta saitē: http://langala.lv/images/Statji/Latgalu_valoda/I_Valerjans_LATGALU_ETNOCIDS_noliegta_civilizacija_Olaine_Langala_2015_Fragmenti.pdf

KAS MAINĪSIES RĪGAS LATVIEŠU DZĪVĒ?

Saruna ar Rīgas domes deputātu Daini Loci

Turpinājums no iepriekšējā numura

SAŠKELTĀ NĀCIJA

DDD: *Kāpēc, jūsuprāt, latviešu tauta ir tik sašķelta – bez vienas nācijas izjūtas, bez patiesiem ideāliem un vēlēšanās būt īstēniem saimniekiem savā valstī?*

Dainis Locis: Droši vien atbildes jāmeklē mūsu tautas vēsturē. Bijām klāt tiem notikumiem, kas sagrāva carisko Krieviju, un tiem Pirmā pasaules kara notikumiem, kuru rezultātā ieguvām iespēju radīt savu valsti. Latvieši bija ļoti aktīvi karotāji, ko vēlāk izmantoja arī vācieši leģionu cīņās, kurās mūsu leģionāri dabūja trīs tūkstošus Dzelzs krustus – daļa no tiem bija pat apzeltīti. Latvieši bijuši labi karavīri, kas spēja paveikt lielas lietas. Tāpēc jau mūs nīdēja, tāpēc bija jāiziet cauri lielām ciešanām. Patiesībā latvieši, ja skaita izvestos, nogalinātos, emigrācijā nonākušos utt., ir Eiropā visvairāk cietuši tauta. Šis varbūt ir tikai viens no aspektiem, kas izskaidro mūsu sašķeltību un ideālu trūkumu.

Neaizmirsīsim, ka cilvēku izsūtīšanas nebija tikai 1941. un 1949. gadā. Arī vēlākos gados no Latvijas tika izsūtīti cilvēki, kas lielās rusifikācijas politikas apstākļos cīnījās par latviešu tautas nacionālajām interesēm. Piemērs ir Eduards Berkļavs. Jā, viņš bija komunisti, bet pretojās partijas pārkrievošanas politikai. Vēlāk viņš bija LNNK rindās.

DDD: *Starp citu, viņš, atšķirībā no daudziem citiem kādreizējiem LNNK dibinātājiem un aktīvajiem biedriem, līdz savam mūža galam iestājās par okupācijas seku likvidēšanu – deokupāciju un dekolonizāciju!*

D.L.: Man bija tā laime būt kopā ar Berkļavu. Un Berkļava faktors bija tas, kurš noteica, kāpēc iekļāvos LNNK praktiski no pirmās dienas. Viņam bija dzimtenes mīlestība un nacionālisms, kas sauca cīņā.

Atgriezīsimies pie jautājuma par latviešu sašķeltību, par zudušo nācijas izjūtu... Pēc kariem, izsūtīšanas, padomju represijām – kas tad beigās paliek? Lielā

daļa kolaboracionistu. Protams, ne visi viņi ir vienādi – vieni domā, ka mikstina “Saskaņas” kremlisko politiku, bet citi tur iesaistījušies ar pilnīgu apziņu, ka viņiem tas ir izdevīgi. Tur taču ir iespēja būt pie tā katla. Rīgas ekonomiskais spēks un iespējas mums ir zināmas. Domāju, ka daļa atbirs, ja nebūs vairs iespējas būt klāt pie labuma. Bet trešie ir tie, kas, var teikt, tikpat kā nav vairs latvieši, tiem palicis latviskais vārds un uzvārds vien. Viņi klausās tikai krievu mūziku un ietekmējas vienīgi no krievu informatīvās vides.

VAI ATKAL TIKAI TUKŠAS RUNAS?...

DDD: *Pieņemsim, ka Nacionālā apvienība un citas tā saucamās latviskās partijas uzvar Rīgas domes vēlēšanās. Kas mainīsies latviešu – es uzsveru – LATVIEŠU dzīvē?*

Dainis Locis: Te jāskatās no vairākām šķautnēm. Viens ir tas, ko redzam no saimnieciskās situācijas. Šobrīd praktiski viss tiek darīts tā, lai nevīs cilvēkam būtu labi, bet lai būtu labi kaut kādam noteiktam grupējumam un to atbalstītājiem. Un otrs spēcīgs dzinulis – noturēties līdz nākamajam vēlēšanu vilnim. Bet mums ir jāizdara, lai Domes darbība būtu caurspīdīga. Pirmkārt, lai kapitālsabiedrības, kas bez kādiem paskaidrojumiem paņem šobrīd mežonīgus naudas līdzekļus, vairs nebūtu naudas kāstuves. Rīgas kopējais budžets ir ap 800 miljoniem, bet 100 miljoni gluži vienkārši aiziet melnajā “Rīgas satiksmes” caurumā. Kāpēc tāds skaitlis, kur tam ir pamatojums? Klusums. Un kāpēc ir tādas tarifs – 1,15 eiro par biļeti? Klusums. Tāds pats tarifs būs arī mikroautobusiem, kas ir gatavi sniegt lētāku pakalpojumu. Bet nē – Rīgas dome noteikusi šo latiņu, zem kuras nekas nedrīkst būt. Tas ir absolūti preteji tirgus noteikumiem. Un nav atbildes.

DDD: *Tas, protams, nav pareizi, bet mans jautājums bija par gaidāmajām izmaiņām Rīgā dzīvojošo latviešu dzīvē. Vai plā-*

nojat īstenot pozitīvās diskriminācijas politiku, vispirms darbā pieņemot latviešus un tikai tad visus pārējos?

D.L.: Vai jūs iedomājaties, ka šī vara, kuru vada Nila Ušakova “Saskaņā”, būs tā, kas kaut kādā paredzamā nākotnē paries uz izglītību tikai latviešu valodā? Tas principā Latvijā bija jāizdara jau sen. Tagad šis process savā veidā jau ir nokavēts. Bet mērķis ir viens, kuru mēs kā Nacionālā apvienība esam deklarējuši, – ir jāuzsāk pakāpeniska pāreja uz izglītību tikai latviešu valodā. Nesakām jau, ka tūlīt rīt visām klāsēm jāpāriet uz latviešu valodu. Saprotam, ka ir praktiskas lietas – arī pedagogi šobrīd nav tādi, kas varētu strādāt. Ir vairāki faktori – gan algas, gan kādu programmu viņi ir saņēmuši, lai būtu gatavi mācīt. Bet mēs neredzam nevienu problēmu, kas traucētu uzsākt pakāpenisku pāreju. Tas jau būtu sasniegums, ja mēs pateiktu, ka uz Latvijas simtgadi sāksim skolu latviskošanu. Tas ir pilnīgi loģiski nacionālā valstī, ka valsts finansē izglītību ir tikai valsts valodā. Izglītība krievu valodā ir padomju tradīciju turpinājums. Bet man atkal var teikt – tā nav jūsu tēma. Rīgas dome nenosaka valodas politiku, taču dome pieņem vai atlaiž no darba izglītības iestāžu vadītājus, rūpējas par pirmsskolas un interešu izglītību.

DDD: *Protams, pašvaldība nepieņem likumus un nevar izmainīt visu izglītības sistēmu, bet pašvaldības deputāti var sadarboties ar valdību un Saeimā esošajiem deputātiem. Nacionālās apvienības pārraudzībā ir Kultūras ministrija. Ministre Dace Melbārde ir atbildīga par tā saucamo integrācijas politiku, kas ir pilnīgi izgāzusies, iztērējot milzīgas naudas summas. Vai viņa zina par 9. maija okupantu orgānu Rīgā? Vai viņa zina, ka lielākā daļa krievvalodīgo principā nerunā latviešu valodā, lai gan to prot pietiekami labi? Mainot valsts politiku, mainītos arī situācija Rīgā?*

D.L.: Jums taisnība – daudzi zina latviešu valodu, bet vienkārši nerunā. Taču šie cilvēki ir kā Trojas zirgs. Piemēram, atnāk uz darba pārrunām jauns cilvēks, kurš perfekti runā latviski, darba aprakstā viss ir kā normāli, tu pieņem viņu darbā, bet kā lai uzina, kādu ideoloģiju viņš paudīs. Skolās tiek sagatavoti ļoti spēcīgi jaunieši – viņi zina ne tikai krievu un latviešu, bet arī angļu, vācu un vēl citas valodas. Viņi ir ļoti konkurētspējīgi, bet vai viņi ir patiesi Latvijas patrioti? Mums atliek vienīgi cerēt, ka tā ir. Man nav nekādu tiesību apgalvot, ka tur visi ir slikti. Domāju, ka daudzi arī no krievu jauniešiem šodien reāli skatās uz pasauli un saprot, kas ir kas. Mums jau nekas vairs neatliek kā cerēt.

ŠODIEN SITUĀCIJA IR CITĀDA

DDD: *Bet mums jābūt gataviem arī sliktākajam variantam. Ministrijās daudzi ierēdņi ir latviski runājoši krievvalodīgie, un mēs nezīnām, kā viņi rīkosies, ko viņi patiesībā domā.*

Dainis Locis: Protams. Šodienas propaganda, kas nāk no Austrumiem, ieslēdzot gan radio, gan TV un krievu programmas,

JUMS TAISNĪBA – DAUDZI ZINA LATVIEŠU VALODU, BET VIENKĀRŠI NERUNĀ. TAČU ŠIE CILVĒKI IR KĀ TROJAS ZIRGS.

no kuras barojas t.s. “latvieši”, “Saskaņas” atbalstītāji, rītos un vakaros, ir ļoti bīstama. Protams, tajā ir arī savs labums, jo vajadzīgs saprast, ko tas ienaidnieks dara.

DDD: *Ja Latvijā būtu veikta dekolonizācija un latviešu skaits nebūtu mazāks par 75 procentiem, tad nebūtu problēmu translēt Krievijas pārraides. Arī krievu valodai nav nekādas vainas, bet pašreizējos apstākļos tas ir bīstami un apdraud mūsu tautas un valsts drošību.*

D.L.: Varu tikai pateikt par sevi – biju aktīvs Atmodas gados, man bija skaidrs, kur ir mana vieta un kā jārikojas. Viss toreiz noveda pie tā, ka kopējā spiediena rezultātā atguvām neatkarību. Rīgas dome tika atjaunota 1994. gadā. Manuprāt, tik nacionāls domes sastāvs vairs nav bijis, un nezinu, vai kādreiz vēl būs. Vēlāk viss mainījās.

DDD: *Domī pārņēma kolaboranti.*

D.L.: Jā, kolaboranti. Bet 1994. gadā mēs – nacionāli domājošie – bijām nopietni pārstāvēti. Es tajā laikā vadīju Izglītības komiteju, un mūsu pozīcija bija viena – sākam strādāt ar skolām. Mēs bijām pirmie, kas uzsākām reorganizāciju. Toreiz, domāju, mēs pareizi rīkojāmies, jo sāka veidoties nacionālās skolas. Tas bija sarežģīti, tajā laikā tas nebija viegli. Piketi, draudi, avīzes bija pilnas ar skandāliem. Mēs to posmu izgājām, bet diemžēl tas tālāk neturpinājās. 1997. gadā pie varas nāca citi spēki, LNNK tika nostumts no Rīgas pašvaldības vadības, un arī valdībā tā īsti nenonācām. Šobrīd atkal ir iespēja nacionālajiem spēkiem atgriezties pie varas Rīgas domē.

DDD: *Kāpēc tolaik – 1994. gadā – neizmantojāt situāciju un nenojaucāt Uzvaras pieminekli, pie kura, kā jūs iepriekš teicāt, ik gadu tiek svinēta uzvara pār latviešiem?*

D.L.: Tās lietas varbūt tobrīd bija jārisina citādi. Bet īgaunī savu Aļošu arī tikai apmēram pirms desmit gadiem novāca.

DDD: *Ja mums Ādolfs Hitlers būtu uzlicis te kaut kādu pieminekli – mēs taču to neturētu un sen jau būtu aizvākuši?!*

D.L.: Diemžēl neizmantojām brīdi, kad varēja to smaili Pārdaugavā novākt. Šobrīd mēs varam vienu – veidojam to tā, lai skaidrotu patieso vēsturi, atgādinot, ka tur reiz tika izpildīts pēdējais publiskais nāves sods Eiropā, ka vēlāk tur bija iecerēts stadions, ka šobrīd tas atgādina par padomju okupāciju.

DDD: *Es varu vienīgi teikt, ka man kā latvietei šī vieta ir slēgta. Mani kā latvieti šī vieta aizskar. Es to uztveru kā splāvienu sejā latviešiem.*

D.L.: Es jums pilnīgi piekritu. Bet vai tad mums īsti ir kāds memoriāls nacionālajai pretestībai? Mēs runājam par dažādiem latviešiem, kas cīnījās par Latvijas neatkarību, par brīvību, par Dzimteni, par latviešu valodu, latviešu tautu u.tml., bet tas, par ko šodien mums nevienam nevar muti aizbāzt, ir nacionālie partizāni. Tie bija latvieši, kuri aiz-

gāja mežos un, gaidot palīdzību no Rietumiem, varonīgi cīnījās pret padomju okupantiem. Manuprāt, Rīgas centrā vajadzētu būt piemineklim nacionālajiem partizāniem.

DDD: *Jau pirms gadiem vērsāmies Rīgas domē ar rosinājumu veidot sadarbību, piemēram, ar Kaļiņingradu, kur ar atbalstu no domes varētu pārcelties lielākā daļa Rīgā dzīvojošo krievvalodīgo.*

D.L.: Tāds priekšlikums varētu ieinteresēt, bet ne jau šodienas vadībai šādu lietu varēsīt popularizēt. Bet tikai tad, kad esam tiešām latviskie spēki.

DDD: *Katrā ziņā, no malas skatoties, Nacionālajai apvienībai var ieteikt nebaidīties būt radikāliem un runāt par tām lietām, par kurām nerunā “Vienotība”, jo citādi jau nav nekādas atšķirības. Viss ir nolikts atvilktnēs, viss ir starp rindiņām, un, kad tiešā tekstā pajautā, ko darīt – vajag dekolonizāciju vai nevajag, tad sanāk tāda izlocīšanās.*

D.L.: Ņemot vērā lielo pieredzi politikā, teikšu, ka pilnīgi piekrītu, bet ir brīži, kad esi spiests paklusēt vai ne tik tieši izteikt savas domas.

DDD: *Problēma ir tā, ka ne tikai atklāti, bet pat aizzvērtām durvīm politiķi baidās runāt par dekolonizāciju. Nākas secināt, ka patiesībā runas par nacionālas un latviskas Latvijas atjaunošanu ir tikai miglas pūšana acīs.*

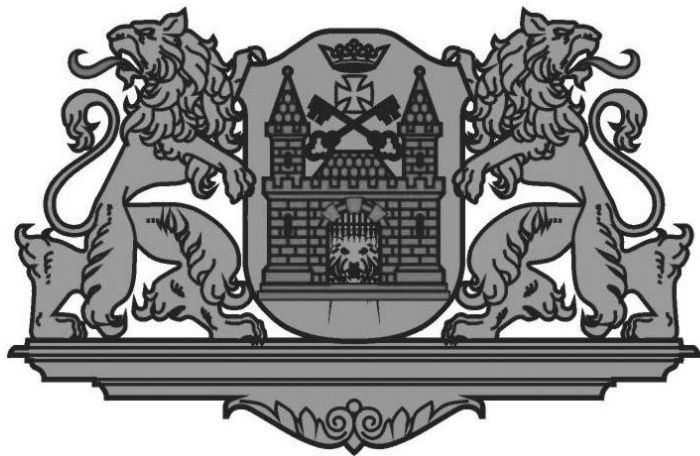
D.L.: Ir, protams, kaut kas savā veidā nokavēts. Lai gan šobrīd to Latvijas iedzīvotāju daļu – gan krievvalodīgos, gan diemžēl arī latviešus, kas visu laiku uzticīgi balso par Nilu, – mēs neizmainīsim; es tomēr visus aicinu 3. jūnijā iet uz vēlēšanām un balsot par latviešu partijām – par tām, kuras redzat, ka reāli var pārvarēt 5 procentu barjeru.

Zinu, ka liela daļa ir vilusies un sajūta ir tāda, ka nav neviena, par ko balsot. Es tomēr vēlreiz saku – cerēsim, tā ir vienīgā iespēja. Ja metam plinti krūmos, tad esam jau zaudējuši. Ir jāiet un jācinās. Teikšu godīgi – man ir cerība, ka vismaz piecas latviskās partijas var tikt Rīgas domē. Šobrīd ir tikai divas latviskas partijas ar ļoti minimālu deputātu skaitu – balsojumus ir svarīgs ikviens.

2013. gada vēlēšanās Ušakova uzvara bija nesatricināma, bet šodien situācija ir mainījusies. Ušakovs ir parādījis savu īsto seju – ir bijis valodas referendums, “Saskaņas” sadraudzības partijas vadītā Krievija ir okupējusi Krimu. Tā ir Krievijas agresija, kas lika saprast, ka nav joka lieta, ka, pieļaujot attiecīgo situāciju, būtībā spēlējamies ar Latvijas tālāko likteni. Tādējādi man ir cerība, un, ja latvieši ir aktīvāki, tad praktiski varam teikt, ka Ušakovam nav izredžu nekādu.

Es ceru, ka 3. jūnijā latviešiem būs pozitīvs rezultāts. Protams, tad sāksies nākamais posms. Ja esam uzvarējuši, tad jautājums, cik spēsim realizēt nacionālās idejas koalīcijā. Bet, ja nebūs pirmā soļa, nebūs arī otrā un trešā. Tas ir pilnīgi skaidrs.

Intervēja Liene Apine

Pašvaldību vēlēšanas Rīgā gaidot

Aivars Gedroics

Daugavpili

Mūsu t.s. “labējie spēki”, tuvojoties pašvaldību vēlēšanām, sākuši pilnā balsī skandināt, cik svarīgi būtu dabūt prom no Rīgas mēra amata prokrievisko Ušakovu, tautā sauktu arī par *Urlakovu*, un šī mērķa vārdā visiem *latviskajiem* spēkiem esot jāapvienojas... utt., u.tj. Paši gan liekas aizmirsuši, ka tieši viņu piekoptā noziedzīgā t.s. *integrācijas* (faktiski – pilsonības izdalīšanas) politika noveda pie tā, ka vēlēšanu nacionālais sastāvs Rīgā krasi mainījās un ļāva ievēlēt par Rīgas pilsētas galvu vienu no *integrācijas produktiem* – **natu-ralizētu okupantu Nilu Ušakovu**. Ka suns maina spalvu, nevis tikumu, to uzskatāmi parādīja šī darboņa rīcība, parakstoties par krievu valodu kā otru valsts valodu Latvijā. Viņš labi zināja, ka krievvalodīgo vēlēšanu acīs ar to tikai iegūs, savukārt *letīņi*, kā jau parasti, papukosies *mājās zem segas*, bet līdz nākamajām vēlēšanām tādu “sīkumu” jau būs piemirsuši. Galvenais taču ir ūdens, apkures tarifi, kā arī atlaides braucienam sabiedriskajā transportā... Pašvaldību darbs taču esot ļoti apolitisks...

Taisnības labad gan jāatzīmē, ka īpaši sliktāka (tieši no nacionālpatriotiskā viedokļa vērtējot) dzīve Rīgā pēc Ušakova nākšanas pie varas arī nav kļuvusi. Pat Dudajeva iela, kuru *saskaņieši* savulaik kvēli solīja pārdēvēt Artmanes vai vēl kādā citā “neitrālā” vārdā, ir saglabājusi savu līdzšinējo nosaukumu. Protams, naivi būtu cerēt, ka Maskavas iela atgūs Latgales ielas vai Bruņinieku iela – Aizsargu ielas nosaukumu, ja jau uz tādu *fašistisku* izgājienu neuzdrošinājās pat “nacionālistu” Purgaiļa, Ārgaļa un Birka vadītās domes. Tāpat nesagaidīt ne no viena līdzšinējā Rīgas domes sasaukuma vēlmi kaut kādas Elizabetes vārdā nosaukto ielu pārdēvēt mūsu glābēja no Maskavas verdzības Valtera fon Pletenberga vārdā, kā tas bija laikā no 1941. līdz 1944. gadam. Ko nu vēl *pikstēt* par “Pārdaugavas monstra” demontēšanu? Uz šādām neregālām lietām es neceru un negaidu, ka tās varētu tikt īstenotas.

Ko gan mēs varam gribēt, un ko mums vajag pieprasīt? Netraucētu patiesi nacionālo spēku or-

aizliegumu? Ja atmiņa mani neviļ, vismaz pēdējos 5 gadus šādas tiesas nav bijis, jo visi pasākumi tika atļauti tāpat. Bet atcerēsimies, kādas atrunas tik neizmantoja *tēvzemietis* Birks, lai attaisnotu 16. marta gājiena aizliegšanu, vienreiz pat atļāvās palaist *pili*, ka pie pieminekļa esot novietots spriedzeklis, kura tur, protams, nebija. Vārdu sakot, centās *nabadziņš*, cik vien varēdams, pierādīt, ka viņš nav nekāds nacionālists un ka *ekstrēmismu* ir gatavs apkarot ar visu savu sirdi un dvēseli. N.Ušakovam savukārt tādas vajadzības nebija, simpātiju izrādīšanā leģionāriem un citiem “līdz galam nenosistiem fašistiem” viņu neviens pat nedomāja apsūdzēt, krievvalodīgajiem viņš vienmēr bija savējais un vēl vairāk tāds kļuva pēc bēdīgi slavenās parakstīšanās par krievu valodas referendumu.

Tātad pierādīt nacionālisma neesamību Nilam nav nācies, toties lieti noderēja nodemonstrēt *letīņiem* – saviem potenciālajiem vēlētajiem –, cik tolerantis un demokrātisks viņš ir pret visiem: ne *praidus* aizliedz, ne *nacistiskas izdarības*. Lai nu saka vēl kāds, ka kreisie ir divkoši, kas demokrātiju izprot tikai sev vēlamā virzienā... Un tā visa rezultātā atrodas dažs labs *letīņš*, kurš nu ir gatavs balsot arī par Nilu – *nu labs čoms tak, draudzīgs pret visiem, turklāt vēl dzīvniekus mīl, rūpējas par kaķiem kā par miesīgajiem bērniem...*

Viena lieta gan ir, kas rieb jebkuram normālam latvietim, ir pastāvējusi visus nosacītās neatkarības gadus un, protams, nav gājusi mazumā arī N.Ušakova Rīgas vadības laikā – tās ir **9. maija orgijas pie Karātavu staba**, kuru laikā okupanti kārtējo reizi demonstrē “aborigēniem”, kurš ir saimnieks *v našej Rige*. Sirds sažņaudzas, to visu redzot, un kārtējo reizi gribas sev jautāt: **cik ilgi mēs to visu pacietisim, tautieši?** Jau daudzas reizes esmu rakstījis, ka būtu beidzot jāparāda, ka latviešiem tas viss, maigi izsakoties, ļoti nepatīk; kaut kāda pretdarbība ir arī bijusi, piemēram, dzeloņstieple vainaga nešana šai dienā pie “atbrīvotāju” pieminekļa, tomēr skaidrs, ka okupantu masām tas bija kā oda kodiens zilonim. **Ir nepieciešama daudz vērienīgāka akcija – tāda, kas pilnībā paralizētu okupantu darbošanos un liktu viņiem saprast, ka latvieši beidzot ir modušies un neļaus par sevi nīrgāties.** Esmu par to jau rakstījis. Diemžēl nav bijis neviena politiska spēka, kurš būtu gribējis maniem padomiem sekot.

Tāpēc tagad atkal kārtējo reizi aicinu tos spēkus, kuri sauc sevi par nacionāliem un krasi norobežojas (vismaz vārdos) no Ušakova un citiem okupantiem. Pierādiet, lūdzu, ar saviem darbiem, ka jūs patiešām esat krasi atšķirīgi no tiem, kurus tik cītīgi kritizējat, ka par jums IR VĒRTS BALSOT! Noorganizējiet vērienīgu pret darbības akciju okupantu orgijām šā gada 9. maijā, sauciet tautu uz ielām, lai tā atceras barikāžu laikus un kā dzīva siena nostājas preti okupantiem – lai, kā viņi paši mīl izteikties, “fašisms (šajā gadījumā – lielkrievu šovinizisms) netiek cauri”! Un nesāciet, lūdzu, demagoģiski atrunāties, ka tagad vairs nav 1991. gads, ka tauta ir citādāk noskaņota, ka tā vairs nav uz kaut ko tādu gatava...

Pirmkārt, tieši jūs kā politiķu uzdevums ir tautu atbilstoši noskaņot un panākt, lai tā **būtu gatava**. Tamdēļ jūs rīcībā ir plašas saziņas līdzekļi un naudas resursi. Otrkārt, pat, ja tauta jums neseķos un akcija izgāzīsies, jūs būsiet parādījuši savu labo gribu – vēlmi pretoties okupantiem. Vēsturē tā tiks ierakstīta kā jūsu aktīva darbība latviskas Latvijas labā, kā pret darbība okupantiem un viņu nekaunīgajām izdarībām! Tad vismaz es noticēšu, ka jūs esat citādi nekā *Urlakovs* gan vārdos, gan arī darbos! Diemžēl pagaidām es starp jums un viņu nekādu būtisku atšķirību neredzu, baidos, ka arī turpmāk neredzēšu...

NĀCIJA PĀRI VISAM!!!
CĪŅAI UN UZVARAI SVEIKS!!!

VAI

Saruna ar Eiropas Brīvības alianses viceprezidentu Normundu Grostiņu

Turpinājums no iepriekšējā numura

DEKOLONIZĀCIJAI NAV ETNISKU KRITĒRIJU

BEZ LATVISKO PARTIJU PRETDARBĪBAS

DDD: Mums, latviešiem, pirmkārt, ir jāvienojas, vai gribam veikt dekolonizāciju. Un jāsaprot, kas notiek, ja mēs to neveicam – tad latviešu tauta un valsts ir pakļauta lēnākai vai ātrākai iznīcībai. Vai tad ne?

Normunds Grostiņš: Valstiskā līmenī šāda diskusija šobrīd nenotiek... Un te ir vēl kāds aspekts. Nacionālisti, kas ir aktivizējušies Rietumeiropā, bieži vien ir arī rasisti. Viņi nevēlas šeit, Eiropas teritorijā, redzēt melnos iedzīvotājus. To viņi nesaka publiski, jo tas ir krimināli sodāms aicinājums; taču, kad paskatās uz krieviem – oho, tie taču ir baltie, ko jūs viņus vainojat?...

DDD: Uz krieviem? Latvijā ir vesels lērums okupantu, nevis krievu. Kādēļ tas netiek skaidrots?

N.G.: Rietumeiropas nacionālistiem būtībā nav nekādas intereses geopolitiski cīnīties Eirāzijā. Kādēļ? Tāpēc, ka amerikāņu geopolitika pēdējos simts gadus ir bijusi balstīta uz to, ka Eiropai ir jābūt sašķeltai. Viņi pat visaugstākajā ekspertu līmenī, piemēram, “Stratfor.com”, publiski paziņo, ka Vācija un Krievija nekad nedrīkst sadraudzēties, citādi to apvienotais ekonomiskais poten-

“MĒS PRINCIPĀ ESAM GARANTĒJUŠI APTUVENI DIVUS MILJARDUS, UN ARĪ TIE VĒL NAV GRIESTI. TAS NOZĪMĒ, KA NO MUMS VAR PAPRASĪT ĻOTI DAUDZ, JA TIKS NOLEMTS STABILIZĒT EIROZONU.”

ciāls ir tāds, ka Amerika paliek otrajā vietā – un tad vairs nevar drukāt ne ar ko nenodrošinātus dolārus visai pasaulei... Tādējādi, ja latvieši uz to visu paskatās pēc principa “kāpēc mums jāstrīdas”, tad varbūt varam vienoties. Tiesa, vienošanās gan parasti notiek uz to mazo valstu rēķina, kas ir kaut kur pa vidu.

DDD: Bez okupantu aizbraukšanas nekāda vienošanās mūsu valsts un tautas bojāejas problēmu neatrisinās. Un šī problēma, pirmkārt, ir pašos latviešos. Mums pašiem ir jāvienojas, ka vēlamies izdzīvot, un drosmīgi jāatbrīvojas no esošajām okupācijas sekām, vienlaikus apņemoties šādu tautas vājumu un kolaboracionismu vairs nekad nepieļaut. Citādi grauļošās sekas nav tālu jāmeklē – labs piemērs ir Rīga.

N.G.: Jā, Rīga ir pilnīga katastrofa. Šobrīd ar Ušakova partiju, kas turklāt vēl ir arī pavisam ei-rooptimistiska, neviens necinās, lai gan pat daudzi krievvalodīgie vēlētaji nebūt nav par viņu sajūsmā. Arī Saeimā lielākā partija ir cittautiešiem, un tas ir nonsenss! Bet viss, kā redzams, noris bez būtiskas latvisko partiju pretdarbības.

kas nav atmetuši savas šovinistiskās, imperiālistiskās tieksmes un neieredz latviešu valodu un kultūru kopumā. Tāpat problēma ir tā, ka valsts vēl joprojām uztur krievvalodīgās skolas, kurās tiek pilnībā pārkrievošanas okupantu atvases. Varbūt mēs varētu atļauties Latvijā dzīvojošos krievus uzrunāt krieviski, ja būtu notikusi Latvijas dekolonizācija un latviešu būtu vismaz 75 procenti no visu iedzīvotāju skaita. Tūlīt, 9.maijā, varēsim pārliecināties, kāda “integrācija” notiek pie pašreizējām proporcijām...

N.G.: Jautājums, vai mēs spēsim uzturēt Latviju ar to iedzīvotāju skaitu, kas paliks pēc krievvalodīgo aizbraukšanas?

DDD: Igaunijā ir gandrīz par vienu miljonu mazāk iedzīvotāju nekā Latvijā – vai viņi netiek galā?

N.G.: Ja man būtu jāšķiro šeit iedzīvotāji pēc kaut kāda etniska kritērija – pēc tā, ka visiem, kas nav latvieši, jābrauc prom –, tas nebūtu ceļš uz attīstību.

DDD: Katrā ziņā!

N.G.: Bet kā tad jūs iesakāt?

DDD: Latviešiem un latviešu tautai draudzīgajiem cittautiešiem ir jāvienojas, ka jāveic liku-

NOORGANIZĒJIET VĒRIENĪGU PRETDARBĪBAS AKCIJU OKUPANTU ORĢIJĀM ŠĀ GADA 9. MAIJĀ, SAUCIET TAUTU UZ IELĀM, LAI TĀ ATCERAS BARIKĀŽU LAIKUS UN KĀ DZĪVA SIENA NOSTĀJAS PRETĪ OKUPANTIEM – LAI, KĀ VIŅI PAŠI MĪL IZTEIKTIES, “FAŠISMS (ŠAJĀ GADĪJUMĀ – LIELKRIEVU ŠOVINISMS) NETIEK CAURI”!

ganizēto pasākumu norisi, piemēram, 16. martā vai 1. jūlijā. Un, lai cik tas būtu paradokss, bet fakti liecina, ka tieši *Urlakova* valdīšanas laikā to organizēšana ir ritējusi visnetraucētāk. Vai kāds atceras, kad pēdējo reizi ir bijusi tiesa, lai apstrīdētu 16. marta vai 1. jūlija pasākuma rīkošanas

IZTAPĪBAS DĒĻ?

mīga Latvijas dekolonizācija. Šis process paredz, ka jāaizbrauc tiem, kas šeit ieradusies okupācijas laikā no PSRS, un viņu pēcnācējiem. Protams, ir izņēmumi – jauktās ģimenes un tie, kas ar saviem darbiem pierāda, ka ir lojāli Latvijas valstij un latviešu tautai, atbalstot okupācijas seku novēršanu. Dekolonizācijai nav etnisku kritēriju.

N.G.: Principā saprotami. Kad notika Alžīrijas dekolonizācija, franču kolonisti izbrauca kopā ar visiem pēcnācējiem. Citādi viņi tiktu nogalināti – tur faktiski gāja ļoti augstos toņos. Kādreizējais Francijas prezidents Miterāns ar Birkavu risināja sarunas par Latvijas stāšanos Eiropas Savienībā. Miterāns savulaik bija bijis Francijas kolonijas Alžīras ģenerālprokurors, un viņa uzdevums bija apspiest tur neatkarības kustību. Bija ļoti interesanti uzzināt, cik alžīriešiem viņš bija piespriedis giljotīnu – 50 tūkstošiem! Bet mēs, Padomju Savienībai sabrūkot, salīdzinoši viegli esam tikuši cauri. Tā kā neatkarības atgūšana mums bija viegla, tad arī sekas mūs nepiemeklēja tādas kā Alžīrijā.

DDD: Varbūt tā ir mūsu problēma? Deviņdesmitajos gados izpalika neatkarības cīņas, bet notika varas pārkārtošanās.

N.G.: Jā, tā ir šī atšķirība. Un tad jāreķina, kurā galā ietaupījām.

DDD: Tavuprāt, vai Latvija stātos Eiropas Savienībā, ja būtu veikta dekolonizācija un nebūtu šis bubulis – Krievijas piektā kolonna Latvijā?

N.G.: Somiju arī baidīja ar Krieviju, kad vajadzēja pārliecināt iestāties ES. Biedēšana ar Krieviju ir parasta manipulācija.

KAMĒR MŪSĒJIE

“LAIŽ MUĻĶI”...

Normunds Grostiņš: Teorētiski, cik bijušajiem Padomju Savienības pilsoņiem būtu jāaizbrauc?

DDD: Grūti pateikt, jo šie dati nekur netiek publicēti. Varbūt tas ir valsts noslēpums? Pirms 15 gadiem tika lēsts, ka Latvijā ir ap 700 tūkstošiem kolonistu.

N.G.: Tagad būtu kāds pusmiljons.

DDD: Jā, ja pusmiljons aizbrauktu, tad jau būtu labi. Jārēķina, ka daļa latviešu tad varētu atgriezties, jo atbrīvotos dzīvokļi, darbavietas. Ekonomikai, protams, būtu jāpārkārtojas uz mazāku iedzīvotāju skaitu, bet atkristu okupantu pensionāri, skolas...

N.G.: Visam ir sava balance. Runājot par dzīvokļiem, ir vēl kāda nianse. Tikušas pieļautas dažas fundamentālas kļūdas, kas nav saistītas ar etnisko sastāvu, bet īstenībā par to vajadzētu runāt. Domāju, ka šis aspekts ļoti spēcīgi sit pa demogrāfiju – tieši latviešiem. Tā ir denacionalizācija. Principā tā skāra galvenokārt

Rīgas centru, kur dzīvoja pārsvarā latvieši. Jauniebraucēji jeb imigranti bija ieguvuši dzīvokļus tā saucamajos guļamrajonos Purvciemā, Maskavas priekšpilsētā, Ķengaragā un citur. Rezultātā apmēram 200 tūkstoši cilvēku – galvenokārt latvieši – cieta no denacionalizācijas. Tāpat būtu jādama arī par šo denacionalizācijas seku likvidāciju. Manā skatījumā, Latvijas pilsoņiem (gan cietušajiem, gan viņu pēcnācējiem) būtu jāizmaksā kompensācija par denacionalizācijā zaudēto tiesību iegūtu savu īpašumu.

DDD: Nu, lūk, ja būtu notikusi dekolonizācija, tad šie cilvēki iegūtu atbrīvotos dzīvokļus.

N.G.: Tas, protams, ir arguments, pret kuru nevaru iebilst.

DDD: Krievijai taču arī ir vajadzīgi cilvēki, tāpēc tas, ka netiek izmantota Krievijas repatriācijas programma un risinātas starpvalstu sarunas, ir Latvijas valdības “nopelns”.

N.G.: Noteikti. Ja tā šajā ziņā sadarbotos, būtu liels iespaids. Esmu redzējis, kā vadoši Krievijas eksperti saka: “Baltijas reģionā notiek cīņa par darbaspēku, un Kaļiņingrada šajā cīņā uzvarēs.” Ziniet, biju tur pirms pāris nedēļām pirmoreiz dzīvē, runāju diskusijā par ES. Tur strauji pieaug iedzīvotāju skaits, pilsēta ir sakopta, šoseja uz jūru labāk aprikota par Jūrmalas šoseju. Tur ir darbavietas, ekonomika attīstās. Viņi patiešām spēj piesaistīt jaunus iedzīvotājus.

DDD: Taču, ja mūsējie “laiž muļķi”, Putins iecērtas...

N.G.: Viņš neiecērtas – Krievija taisa vien šovu. Reālas rūpes viņiem nav – ne par saviem tautiešiem, ne par nepilsoņiem Latvijā. Jau 25 gadus Krievija gluži vienkārši taisa politisko šovu – sak, tur apbižo mūsējos... Tas arī viss.

Es gribētu zināt, kurš vājpārtīgais Latvijā pieprasīja Krievijai izdot mums Lindermenu? Viņš jau no Latvijas bija aizbēdzis. Kāda velna pēc vajadzēja prasīt atpakaļ?! To personu, kas uzrakstīja iesniegumu par Lindermana izdošanu Latvijai, ierosinu izsludināt par pilnīgi vājpārtīgu vai vismaz par kaitnieku. Cik tūkstošus Latvijas drošības struktūrām izdošanas rezultātā nav izmaksājušas viņa darbības – gan krievu valodas referendums, gan viss pārējais!

DDD: Varbūt nevis vājpārtīgais, bet tiešām apzināts kaitnieks? Varbūt provokācija, kas atkal ir valsts noslēpums? Katrā ziņā kāds ir bijis ieinteresēts Lindermana izdošanā.

N.G.: Jā, tā sanāk.

EIRO DEVALVĀCIJA

DDD: Jau iepriekš runājām par Marinu Lepēnu kā iespējamo Francijas prezidentu. Viņa uzkrītoši simpatizē Krievijai...

Normunds Grostiņš: ...jo savai prezidentūras kampaņai ir

aizņēmusies naudu no Krievijas bankām. Šo naudu vēlāk atdos Francijas valsts, parādā viņa nepaliks. Lepēna atzīst, ka sākumā, lai iegūtu finansējumu kampaņai, ir vērsusies pie Francijas bankām, bet saņēmusi atteikumu.

DDD: Vai Francija varētu stāties ārā no Eiropas Savienības, ja tiks ievēlēta Lepēna?

N.G.: Es domāju, ka Francija ātrāk varētu izstāties no eirozonas, kas ierobežo tās monetāro politiku un ir ekonomiski neizdevīga. Bet izstāšanās no Eiropas Savienības, manuprāt, tik drīz vēl nenotiks. Katrā ziņā par to būs atsevišķs referendums.

DDD: Kādas sekas varētu būt pēc Francijas izstāšanās no eirozonas?

N.G.: Pirmkārt, eiro valūtas kurss pret pārējām valūtām pazemināsies (tas jau tagad, gaidot Francijas vēlēšanas, ir zemāks, nekā tam vajadzētu būt). Būtībā tas nozīmē kārtējo valūtas devalvāciju. Mums teica, ka, iestājoties eirozonā, būsīm pasargāti pret lata devalvāciju, bet tagad redzam, ka eiro pret citām valūtām ir ļoti ievērojami devalvējis – lats tik ļoti nedevalvējis kā eiro, piemēram, tagad pret dolāru un Šveices franku. Kad iestājamies eirozonā, kurss bija 1 pret 1,5, tagad ir 1 pret 1... Ja Francija izstāsies no eirozonas, eiro paliks lētāks par dolāru – var teikt, ka tas notiks jau nākamajā rītā. Valūtas spekulanti, protams, nopelnīs.

Otrkārt, jāņem vēl vērā arī eirozonas fragmentācijas risks – arī citas valstis redzēs, ka ir jāstājas laukā. Tad kādā Dienvideiropas valstī sāksies panika, cilvēki metīsies iegūt skaidru naudu, jo redzēs, ka eirozona brūk. Tas radīs banku krīzi Dienvideiropā, kas, protams, nozīmē, ka mums būs vairāk jāiemaksā stabilizācijas fondā, kur principā nav paredzēti griesti mūsu iemaksām. Eiropas Centrālā banka teiks – mums ir krīze, lūdzu, maksājiet šo ārkārtas situācijas iemaksu rīt no rīta! Mēs principā esam garantējuši aptuveni divus miljardus, un arī tie vēl nav griesti. Tas nozīmē, ka no mums var paprasīt ļoti daudz, ja tiks nolemts stabilizēt eirozonu. Ja tā vienkārši sabruks, tad būs ļoti interesantas sarunas par ārējo parādu – kādās naudās tiks novērtēti Latvijas ārējais parāds?

Francija prot aizstāvēt savas intereses Eiropas Savienībā. Piemēram, tai ir izņēmums pievienotās vērtības nodoklim restorānos. Eiropa vienmēr prasa, lai būtu pievienotās vērtības nodoklis. Latvija piekrita, stājoties Eiropas Savienībā, uzlikt PVN apkurei. Pirms tam tā nebija. Tagad mēs katru mēnesi maksājam PVN apkurei, tāpēc ka esam Eiropas Savienībā. Tad paskatāmies mūsu ģimenes budžetā – cik esam samaksājuši PVN par apkuri šoziem un cik saņēmuši no Eiropas Savienības? Pieļauju, ka lielākajai daļai bilance būs negatīva.

DDD: Kāpēc Eiropas Savienībai ir svarīgs mūsu PVN?

N.G.: Tāpēc, ka PVN ir ļoti būtiska daļa, aprēķinot valsts maksājamo biedru naudu. Jo valsti lielāks PVN, jo lielāka biedru nauda, kuru maksājam. Par apkuri tiek maksāti simtiem miljoni, un Latvijas biedru nauda palielinās. Mūsu valdība tam paklausīgi piekrita.

DDD: Iztapības dēļ?

N.G.: Mans kursabiedrs ir sastādījis vēstures grāmatu vidusskolām. Es to apskatījos, gribēdams uzzināt, kā viņš pamato, kāpēc latviešu strēlnieki kļuva

mu optimists, vērojot līdzšinējos rezultātus.

DDD: Vai Latvijai vajadzētu pievienoties Višegradas grupai?

N.G.: Jā, noteikti, tas ir tuvais partneris. Austrija arī ir nā-

VIŠEGRADAS GRUPAI PAŠLAIK IR POZITĪVA TIRDZNIECĪBAS BILANCE, ŠIS VALSTIS IR SPĒJUŠAS SAVAS INTERESES AIZSTĀVĒT UN NEPIEŅEMT IMIGRANTUS – KATRĀ ZIŅĀ VIŅI DARBOJAS UN ATTĪSTĀS LABĀK.

sarkani. Tiek rakstīts, ka cara ģenerāli deva stulbas pavēles – tā ir taisnība. Pavēlēja uzbrukt ar durkļiem, bez artilērijas – Tīrelpurvā, Ziemassvētku kaujās un citur. Un latviešu virsnieki ļoti centīgi šīs stulbās pavēles pildīja, tādēļ strēlnieki cieta lielus zaudējumus – daudzi tika nogalināti un ievainoti – un bija ļoti nepamierināti ar valdošo režīmu, kļūstot par revolucionāriem. Tā ir oficiālā teorija. Taču tajā ir ticamības grauds. Es redzēju, ka latvieši ļoti stulbi paklausīgi bija arī padomju laikos, salīdzinot ar lietuviešiem un igauņiem. Mūsu kaimiņi spēja vairāk izmantot priekšrocības Padomju Savienībā – mazāk klausīt, bet vairāk paņemt.

PAR ES NĀKOTNI

DDD: Cik reāla šobrīd ir Eiropas federalizācija?

Normunds Grostiņš: 1. martā Junkers piedāvāja piecus scenārijus, no kuriem reālākais ir vairākātrumu Eiropa, kad bagātais centrs jau federalizējas, bet pārējiem – ja gribat ar mums draudzēties, tad jāpieņem visi mūsu noteikumi bez ierunām un jānāk šurp. Lielai daļai teritorijas tas ir pilnīgi reāli, bet diez vai Višegradas grupa un Skandināvija piekritīs. Un tad var veidoties kaut kādas mazākas reģionālas apvienības. Ļoti reāls scenārijs faktiski ir šāda fragmentācija. Bet, runājot par Latviju, es nees-

kusi klajā ar līdzīgu paziņojumu. Austrijas Brīvības partijas priekšlikums ir, ka Austrijai vajadzētu tur iestāties, jo tad tā būs labāk pārstāvēta Eiropas Savienībā. Višegradas grupai pašlaik ir pozitīva tirdzniecības bilance, šīs valstis ir spējušas savas intereses aizstāvēt un nepieņemt imigrantus – katrā ziņā viņi darbojas un attīstās labāk.

DDD: Ungārija vispār ir maza valstiņa...

N.G.: Mūsu Nacionālā apvienība, salīdzinot ar Ungārijas politiķiem, ir kā bezmugurkaulnieki. Viņi ar savu tieslietu ministru priekšgalā pieņem šos imigrantus, bet tad Dombrava pats savai varai raksta dusmīgas vēstules, ka tā nevajadzēja darīt. Tā ir anekdote – teātris naiviem vēltājiem.

DDD: Cik liela ir iespējamība, ka Latvija drīzumā varētu pievienoties Višegradas grupai?

N.G.: Diemžēl pašreizējā valdošās koalīcijas vadībā tas nenotiks. Domāju, ka, tikai mainoties Saeimas sastāvam, kaut kas varētu mainīties. Tas nozīmē: ko tauta ievēlēs, to arī dabūs. Putins mums Saeimu nevēl – paši ievēlam. Ja kādam tā nepatīk, lai iet pie spoguļa, un ieraudzis vainīgo. Manā gadījumā gan tik vienkārši nav – es par viņiem nebalsoju. To iesaku visiem, kas vēlas izmaiņas, un tad citādi balsot jāsāk jau pašvaldību vēlēšanās.

Intervēja Līga Muzikante

ARĪ SAEIMĀ LIELĀKĀ PARTIJA IR CITTAUTIEŠIEM, UN TAS IR NONSENS! BET VISS, KĀ REDZAMS, NORIS BEZ BŪTISKAS LATVISKO PARTIJU PRETDARBĪBAS.

“ŽURKU KARALA” TEHNOLOĢIJA

Turpinājums no 3. lpp.

No tādas transformācijas žurkas pasargā brīvības trūkums cilvēciskajā izpratnē. Tāda spēcīga intelekta trūkums, ar kādu ir apveltīts cilvēks. Viņas klausas instinktam. Instinkts kā galveno sabiedrības vērtību nosaka nevis ēdamo un pat ne atsevišķas žurkas dzīvību, bet tikumību. Tas ir pamats, uz kura balstās jebkura sociālā konstrukcija. Tās veseluma dēļ viņas pamet slimības pērēkli. Saglabājot pamatu, žurkas saglabā sevi kā vienotu sabiedrību ar tradicionālu vērtību skalu, rezultātā saglabājoties kā suga.

Cilvēku sabiedrības iznīcināšana tiek īstenota pēc “žurku karaļa tehnoloģijas”. Viss sitiens ir koncentrēts uz tikumības iznīci-

tiesību”, ka savu laimi var uzbūvēt uz svešas nelaimes, sākumā viņi darbojās visu acu priekšā – “aprija” tautu atklāti. Pēc tam saprata, ka visoptimālākais variants ir aprīt aiz cēlu un skaistu vārdu plīvura.

No TV ekrāniem sāka plūst solījumu un augstu vārdu plūdi par brīvību un vienlīdzību. Sākumā “karaļi” negrasījās izpildīt solīto. Viņiem tas bija tikai paņēmiens, kā pievilināt “barību”. Viņi rāvēs uz sabiedrības galvenajiem mezgliem, lai zem skaistu vārdu aizsega varētu aprīt savējos. Ar katru gadu viņi pieņemās spēkā, kļuva stiprāki, izvirtušāki un bīstamāki. Viņu galvenā bīstamība ir tā, ka ārēji tie neatšķiras no

siņām paņēma. Pēc tam ņēma no pusiereibuša. Paskaidrojums bija cits: “Viņš tik un tā to naudu nodzērs, bet man tā ir vajadzīga taisnai lietai.” Bet visbeidzot nāca pie atziņas: “Ja reiz naudas visiem nepietiek, visi dzīvo slikti, tad lai izdzīvo stiprākais.” Tālāk – noskatīja upuri, sita pa galvu un aplaupīja. Ja trūkst tikumības, pret tādu domu gājienu nav ko iebilst.

Sākumā biznesa loģika radīja domu, ka cilvēku var atlaist no darba, izmest uz ielas. Domu gājienam ir saprotams: “Ja neizmetīšu, pats izputēšu, un rezultātā viņš tik un tā nonāks uz ielas. Un es kopā ar viņu. Ja jau reiz viņš tur nonāks tik un tā, lai tad labāk bez manis.” Un atlaida.

Otrais posms: “Lai strādā, bet algu var arī nemaksāt. Citādi izputēšu un visi nokļūs uz ielas. Bet šādā veidā uzņēmums tiks saglabāts.” Un sākās apzinātas algu izmaksu aizturēšanas.

Trešais posms: piemēram, uzņēmējs tišuprāt sāka ražot veselībai kaitīgu produkciju. “Ja domāšu par svešu cilvēku likteni, izputēšu. Lai paši domā par sevi.” Viņam līdzpilsoņi nebija nekas vairāk kā silta dzīva gaļa, kas pati lien mutē.

Tieši tāpat sprieda politiķi. Pirmais lūzums – liķa apēšana – tie ir solījumi, kurus acīmredzami nav iespējams izpildīt. Loģika: “Ja nesolīsi par deviņiem mēmiem, tevi neizvēlēsies. Izvēlēsies citu, sliktāku par tevi, kurš sola, muti sausu izrunādams. Ja reiz jebkurā gadījumā sabiedrība tiks apmānīta, un vienā gadījumā tu nonāksi starp muļķiem, bet otrā gadījumā starp izmeklētājiem, lai notiek otrais variants.”

Otrais tikumības lūzuma posms – pusdzīva brāļa aprišana – tā ir tirgošanās ar vietām savā partijā. Loģika arī ir saprotama, vēlēšanām ir nepieciešama nauda. “Ja tēlosi no sevis ‘ģimnāzisti’, naudu paņems konkurenti. Rezultātā naudu tik un tā kāds paņems, un jebkurā gadījumā kāds tiks ievēlēts. Ja jau reiz tas ir neizbēgami, tad jau labāk es to paņemšu nekā kāds cits.”

Trešais posms – dzīva un veselīga brāļa aprišana – tā ir sabiedrībai kaitīgu likumu lobēšana. Loģika ir tā pati: “Ja tu atteikies piedalīties tiešā sabiedrības aplaupīšanā, to apzags citi. Cilvēkēdāju likumu tik un tā izstums cauri, bet, ja reiz tā – tad kāda starpība, caur kuru tas tiks izdarīts? Tad jau labāk caur mani.”

Šodienas politiskais publiskais sektors ir “žurku” bars pēdējā stadijā. Viņiem nepastāv nekā svēta, nekā personīga, tikai bizness. Un šis process nevar apstāties. Tas pilnīgosies, pakļaujoties racionālai loģikai.

“IESPĒJU LOGS”

Ar racionālās loģikas palīdzību arī valsts ierēdņiem pakāpeniski salauza tikumību. Sākumā daudziem bija kauns, kad viņiem piedāvāja naudu. Padomju nostādnes, ka tas ir nelietīgi, vēl bija spēkā. Pēc tam “kukuli” nosauca citā vārdā, kas noņēma refleksu, kāds bija izstrādājies uz vārdu “kukulis”, un process sākās. “Kukulus” tagad vairs neņēma

neviens. Tagad “atvēla”, “ienesa”, “atskaldīja” un “atzāģēja”. Tie jau vairs nebija zagļi, bet cienījami sabiedrības locekļi, kas izmantoja “iespēju logu”. Notika visšausmīgākais – noklusējot un bez vārdiem tas tika legalizēts

ŠODIENAS POLITISKAIS PUBLISKAIS SEKTORS IR “ŽURKU” BARS PĒDĒJĀ STADIJĀ. VIŅIEM NEPASTĀV NEKĀ SVĒTA, NEKĀ PERSONĪGA, TIKAI BIZNESS. UN ŠIS PROCESS NEVAR APSTĀTIES. TAS PILNĪGOSIES, PAKĻAUJOTIES RACIONĀLAI LOĢIKAI.

sabiedrības acīs. Cilvēks varēja tirgoties ar savu godu. Sabiedrība viņam uzticēja kopējo kasi, bet viņš par “kukuli” to izdāļāja plēsonām. Kārtīga sieviete atraidīs piedāvājumu stāties dzimumsakaros par naudu. Patērētājsabiedrības ierēdņi, kas tirgojas ar sabiedrības labklājību, ir nolaidušies zemāk par sievieti, kura pārdod savu ķermeni. Tā kaut ko savu tirgo, bet šie – svešu. Kopumā tas tika nodēvēts par “darījuma pieeju dzīvei”.

Noteiktā posmā nonāca līdz tam, ka piedāvāja oficiāli atzīt: administratīvajā sektorā, redziet, ir izveidojies tirgus ar saviem noteikumiem un cenām. Ja reiz tā, tad kāpēc to nepadarīt likumīgu? Vienkāršāk sakot, tika saņemts piedāvājums likumiskot valsts kases izzagšanu un korupciju, un pie viena arī prostitūciju. Tik un tā visi taču zina, ka tā pastāv! Tobrīd visu triju netikumu legalizēšana tika atraidīta, bet trūdēšanas process turpinās, viss mainās... Piemēram, sirdsapziņa, jo tā pārdošanas mirkli izkūp.

Pirmais valsts darbinieku tikumības salaušanas posms bija “kukulu” došana pateicības veidā par legālu, bet, piemēram, pasteidzinātu darbu.

Pēc tam piedāvāja “apēst pusdzīvo”. Tas izpaudās kā divdomīgu pasūtījumu izpilde. Piemēram, “izsist” caur budžetu kaut kādas skolas finansēšanu, bet no piešķirtās summas paņemt to, kas “atripo”. Loģika tā pati – atteiksies tu, piekritīs kāds cits. Bet te gan tu pats naudu nopelnīsi un arī bērniem labums.

Trešais posms – “dzīvo un veselo aprišana”. Zem cēla mērķa tiek piedāvāts nozagt naudu, piemēram, slimnieku labad. Shēma ārēji, kā vienmēr, ir ļoti cēla – nav pie kā “piekassities”. Bet zinoši cilvēki visu saprata. Un atkal tā pati loģika: “Ja nepaņemsi tu, cits uzradīsies. Labāk tu nevienam neizdarīsi, budžetu sazāģēs, bet tu paliksi muļķos.”

NEKĀ PERSONĪGA, TIKAI BIZNESS!

“Žurku karaļi”, kas izgājuši visus loģikas lokus, ir izlaisti sabiedrībā. Viņi savu tautu uztver kā barību. Barība tiem ir iepatikusies, un viņi jau paši izrāda iniciatīvu. Apētie pieaug, tehnika pilnveidojas, “žurkas” sadalās grupējumos, kuru starpā sākas konkurence.

Lai būtu skaidrs, šo grupējumu locekļi neuzskata sabiedrotos par savējiem. Savējo tur principā nevar būt. Tie ir partneri, kas cits citam palīdz aprīt brāļus. Tiklīdz partneris atslābst, viņu tūlīt aprij bijušie partneri. Nē, pat ne biju-

šie. Apriņķis un aprijamais turpina palikt partneri. Ir sāka jaunas morāles kultivēšana, piemēram: “Nav par ko uz mani apvainoties, pats esi vainīgs, ka atslābi, es tikai to izmantoju. Nekā personīga, tikai bizness!”

Jauni apstākļi rada jaunu loģiku. Partnerība aprobežojas ar vajākā aprišanu, lai kas šis vājais būtu, kaut pašā dzimtais brālis. “Žurkas” palika partneri uz mūžu, līdz pašai nāvei. Ja novārgušais partneris, ar kuru sataisījušies pamieļoties brāļi, kārtīgi sakosts, paguva aizmukt, viņš sāka atmaskot “žurku karaļus”, iznēst drāzas no būdas. Tā viņš cerēja nostiprināties iepriekšējā vietā. Kādam tas arī izdevās, un viņš atkal tika pieņemts “lokā”, it kā nekas nebūtu noticis. “Nu, gribēja mani aprīt, kas tur liels, bet es nedevos. Tagad kopā sēžam un domājam, kā lai kādu aprij, un cits citu vērojam, vai partneris nav kļuvis vārgāks, vai ķerties klāt pie mielošanās.” Par bremzējošu faktoru kalpo partnera spēks un tāda pati gatavība no viņa puses aprīt tevi.

Mūsu ieskicētā aina ir tikai blāvs šobrīd pastāvošo tikumu atspoguļojums. Kamēr cilvēki uztver vārdus par brīvību, laimi un vienlīdzību kā baltu patiesību, kamēr “strādā” ar elektorātu, iet uz vēlēšanām vai piedalās “oranžajās” revolūcijās, tikmēr viņi, paši to neapzinoties, rada sistēmu, kas vairo “žurku karaļus”. Vieni cilvēki šodien aprij citus. Tiešā veidā vai ar apmāna palīdzību – tehnoloģija šeit ir otršķirīga lieta. Galvenais ir visbiežākais kanibālisms.

Jā, tie, kas ir augšā, personīgi ar asinīm nesmērējas. Tikai “žurku” zemākajā līmenī notiek tieša brāļu apzagšana. Bet augstākajā risinās pastarpināta cilvēkēšana, kas arī skaitās kanibālisms. Turklāt tas notiek tādos apmēros, kādi zemākajiem pat sapņos nav rādījušies. Naudas, kas iegūta, izmantojot iepriekš aprakstītos paņēmienus, būtība ir svešas bēdas, ciešanas, nāve. Ja “žurkas” spīd no tautiem, tas nozīmē, ka kāds ir zaudējis dzīvību. Tā tikai liekas, ka vājākie ir šķirušies no makiem vien. Nē, šie procesi noved pie daudz vājāku sabiedrības locekļu nāves. Par to nav grūti pārliecināties, pavērojot mirstības un dzimstības dinamiku.

Avots: www.akirama.com

Tulkoja Vita Ņikitina

ATKLĀJOT “PATIESĪBU”, KA SAVU LAIMI VAR UZBŪVĒT UZ SVEŠAS NELAIMES, SĀKUMĀ VIŅI DARBOJĀS VISU ACU PRIEKŠĀ – “APRIJA” TAUTU ATKLĀTI. PĒC TAM SAPRATA, KA VISOPTIMĀLĀKAIS VARIANTS IR APRĪT AIZ CĒLU UN SKAISTU VĀRDU PLĪVURA.

nāšanu. Ar jebkādiem līdzekļiem tiek izskausts jēdziens “savējais”.

Patērētāju sabiedrība māca: dabā savējo nav. Visi ir sveši, visi – potenciāla barība. Visoptimālākā barība ir tie, kuri atrodas blakus un uzskata sevi par tavu tuvinieku. Un nenojauš, ka tu patiesībā esi “žurku karaļis”. Viņi uzticas, bet tu viņus aprij.

Mūsdienu sabiedrībā šādu “žurku karaļu” kļūst arvien vairāk. Tie ir visbriesmīgākie plēsoņas, kas apvienojas grupējumos, uztverot tautiešus par bezierunu vergiem (barību). Atklājot “pa-

sabiedrības veselajiem pārstāvjiem. Viņi ir iemācījušies maskēties un izskatās labāk par saviem godīgajiem brāļiem. Bet, ja raugāmies uz darbiem, nevis klaušāmies vārdos, nav grūti saskatīt šo radījumu būtību.

KĀ VIŅI RODAS

Sikās “žurkas”, kas ložņā kriminogēnajā sektorā, sprieda: “Lūk, kur guļ viens piedzēries, kabatā ir nauda. Tik un tā kāds paņems. Ja jau tā, kāpēc ne es?” Un klu-

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauc uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2017

Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,**

Rīga LV-1019

tālrunis/fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: **SIA “Latgales druka”,**

Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2